

UZUN METRAJ FİLM SENARYOSU

“MASAL”

“TALE”

ÖYKÜ GİZEM GÖKGÜL ŞAHİN

103617001

İSTANBUL BİLGİ ÜNİVERSİTESİ

SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ

SİNEMA VE TELEVİZYON YÜKSEK LİSANS PROGRAMI

FERİDE ÇİÇEKOĞLU

2007

TEŞEKKÜRLER

Yüksek lisans tezimi hazırlarken, hoşgörüsü, cesaretlendirmesi ve rehberliğiyle bana yol gösteren hocam Nilüfer Erdem'e,

yüksek lisans eğitimim boyunca değerli görüşleriyle kendimi geliştirmemde bana yardımcı olan öğretmenlerim, Berke Baş, Fatih Özgüven, Feride Çiçekoğlu, İlker Canikligil, Öktem Başol, Selim Eyüboğlu, Tuna Erdem, Tül Akbal Süalp, Yusuf Kaplan, ve özellikle eğitimimi yarı yolda bırakmamam için beni cesaretlendiren Can Candan'a,

yüksek lisans eğitimim boyunca desteklerini benden esirgemeyen aileme, teyzeme, enişteme, arkadaşlarıma ve özellikle eşime,

en içten dileklerle teşekkür etmek istiyorum.

Son olarak da, tezimi babama adamak istiyorum.

İÇİNDEKİLER

TEŞEKKÜRLER.....	i
ÖZET – SUMMARY.....	ii
İÇİNDEKİLER.....	iii
1) “MASAL” SENARYOSUNUN SUNUŞU.....	1
A) NE, NEDEN, NASIL?.....	1
I) ZAMAN.....	1
a) UNUT(TUR)ULUŞ.....	2
b) DEĞİŞİM.....	3
II) ÇİZGİ FİLM.....	4
B) SİNOPSİS.....	8
C) KARAKTERLER.....	10
I) ANA KARAKTER.....	10
II) DİĞER KARAKTERLER.....	12
D) FİLM.....	16
2) “MASAL” SENARYOSU.....	19

SUMMARY

Only two things make Müjde cling to life: Her job and the cartoon film *Clementine* she has been watching since her childhood. However, Müjde is fired and a gap opens in her life. While she is looking for a job, she is also getting letters with no name(s) on them. These letters bring back her past and her family she has negated so far: Her elder brother, her father, her mother, her closest childhood friend, and her very own childhood. Müjde faces up to her brother, starts to see her father, gets known by her mother, gets her childhood friend back, and starts to change. While she is changing, not only her adulthood but also her childhood become a part of her present life.

ÖZET

Müjde' nin hayata tutunmasını sağlayan iki şey vardır: İşi ve çocukluğundan beri sürekli izlediği *Clementine* çizgi filmi. Ancak Müjde işten atılır ve boşluğa düşer. Bu boşlukta, bir yandan iş ararken bir yandan da isimsiz mektuplar almaktadır. Bu isimsiz mektuplarla birlikte, yadsıdığı geçmişi ve ailesi hayatına yeniden girmeye başlar: Abisi, babası, annesi, en yakın çocukluk arkadaşı ve de kendi çocukluğu. Müjde abisiyle yüzleşir, babasıyla görüşmeye başlar, annesi onu artık tanımaktadır, kaybettiği çocukluk arkadaşını geri kazanır, ve Müjde değişmeye başlar. Müjde değişirken, Müjde' nin sadece yetişkinliği değil çocukluğu da şimdiki hayatının bir parçası olmuştur.

MASAL

TALE

SENARYONUN SUNUŞU
VE
SENARYO

Öykü Gizem Gökgül Şahin
103617001

Tez Danışmanının Adı Soyadı (İMZASI) :
Jüri Üyelerinin Adı Soyadı (İMZASI) :
Jüri Üyelerinin Adı Soyadı (İMZASI) :

Tezin Onaylandığı Tarih :

Toplam Sayfa Sayısı :

Anahtar Kelimeler (Türkçe)

- 1) 1980'lerde Türkiye
- 2) Çocukluk
- 3) Clementine
- 4) Zaman
- 5) Unutmak

Anahtar Kelimeler (İngilizce)

- 1) Turkey in 1980s
- 2) Childhood
- 3) Clementine
- 4) Time
- 5) Forgetting

1) “MASAL” SENARYOSUNUN SUNUŞU

A) NE, NEDEN, NASIL?

Mail kutumdaki bir sürü e-mail arasından kendini göstermeyi başaran bir e-maile başladı her şey. Başlık: “80’lerde Çocukluk”. Bu başlık, iki sebepten dolayı dikkat çekiciydi: Türkiye’nin siyasi, kültürel, sosyal, hangi açıdan bakarsanız bakın, en önemli dönemlerinden biri “80’ler” ve bir insanın, bir bireyin, bir kişinin, hangi açıdan bakarsanız bakın, en önemli dönemlerinden biri “Çocukluk”. Biri kişisel, biri toplumsal tarihin aynası. Bu aynaya bakmalıyım, bakmalıyız, baktırmalıyım ve baktırmalıyız diye düşündüm, hem de dikkatlice! Bunun en güzel aracının da sanat olduğu gün gibi aşikar; yöntemim ise, bir senaryo üzerinden anlatmak.

Hem kişisel hem toplumsal düzeyde okunabilecek bir senaryo yazma niyetimin temel sebebi de, bu iki tarihin gelişim açısından bir çok ortak yana sahip olmasıdır. Özellikle vurgulamaya çalıştığım iki yanı var: Birincisi, iki tarihin de bir geçiş dönemi olarak “değişim”e tanıklık etmesi; diğeri ise, iki tarihin de zamanla “unutuluş”a mahkum olmasıdır. Her iki açıdan da, sözü “zaman” a ve onu algılayış biçimimize bırakıyorum.

I) ZAMAN

Senaryonun hikâyesi, iki farklı zamanda geçiyor: Toplumsal tarih açısından 1980’ler ve 2000’ler, kişisel tarih açısından çocukluk ve yetişkinlik. Senaryo, iki farklı zamanı birbirine paralel olarak veriyor. Gerçeklik duygusunu hesaba katarsak, iki zamanın aynı anda akması, genel olarak kabul görmüş “geçmiş, şimdi ve gelecek” ayırımını yapan “yatay” zaman

anlayışına uygun değildir. Ancak zamanı, yatay zaman algılayışına alternatif olarak “dikey” bir zaman algılayışla ele almak mümkündür. Zamanda yolculuk araştırmalarının temelini oluşturan bu dikey zaman algılayışına yönelik olarak, ünlü fizikçi A. Einstein, “Geçmiş, şimdi ve gelecek arasındaki ayrım sadece bir yanılsamadan ibarettir” derken, bu görüşün destekleyicisi diğer bir fizikçi P.D.Ouspensky ise "Evrenin Yeni Bir Modeli" adlı kitabında “Zaman mevcut değildir. Her şey hep mevcuttur ve sadece tek bir ebedi ‘şimdiki zaman’ vardır” der.¹ Geçmişin kaybolmadığı tezine dayalı bir kurgu ise filmi manen desteklemektedir. An kaybolmadığına göre, geçmişe gitmek mümkündür ki senaryonun karakteri Müjde de bunu yapar. Ancak geçmişe gitmenin iksiri, bir zaman makinesi değil mektuplardır. (Mektubu aklıma getiren de, yine bu senaryonun hikâyesinin tetikleyicisi olan, modern zamanların mektubu [!] e-maildir).

Çözüm, ille de yazılı bir kaynak olacaksa, niye bir tarih kitabı ya da bir hatıra defteri değil de mektuptur? Tarih kitabı değildir; çünkü tarihin kişisel tecrübeyle sabit olduğuna inanıyorum. Hatıra defteri değildir; çünkü hatıra defteri bir iletişim aracı değildir.

a) UNUT(TUR)ULUŞ: Mektuplarla geçmişe gitmek nasıl mümkündür? Elbette mektuptan bir kayık yapıp onun üzerinde yol almıyor Müjde. Geçmiş, hatırlandıkça, unutulmadıkça varlığını koruyabilir.

Fakat nedense, “büyük insan” olunca unutulur çocukluk. Halbuki, insanın karakterini oluşturan çocukluğunda yaşadıklarıdır. Bir insanın yetişkinliğindeki tavırlarının ve tepkilerinin altında yatanları anlamak için çocukluğunu bilmek gereklidir. Paralel kurgu da bu noktada devreye girmektedir: Yetişkin Müjde’nin her tepkisi, adeta çocuk

¹ <http://www.zamandayolculuk.com/cetinbal/2SAYDEV.HTM>

Müjde'nin yaşadıklarıyla, hemen sonrasında, açıklanmaktadır. Bu senaryoda kurulan paralellik içinde, Türkiye'nin 80'lerine de aynı perspektiften bakmak mümkün. Türkiye'nin çocukluğu olarak nitelenebilecek 80'lerde yaşanan her olay, yapılan her hata, Türkiye'nin yetişkinliği 2000'lerde yaşadıklarının adeta bir açıklamasıdır.

Bu anlamda Müjde, senaryoda “unutan”ın bir temsilidir, hem kişisel hem toplumsal bağlamda. Unutmanın; geçmişten kaçmanın, geçmişten korkmanın, geçmiş konuşmayı ve düşünmeyi kendisine yasaklamanın hiçbir şeyi çözmediğinin, aksine sorun yarattığının bir temsilidir. Sadece kişisel değil toplumsal hafızadan da yoksun bir milletin temsilidir. Toplumsal hafızadan yoksun bir milletin verdiği tepkilerin, üzerine düşünülmemiş tepkiler olduğu için çözüm yaratmayacağının temsili bir hatırlatmasıdır.

- b) DEĞİŞİM:** Her senaryonun tematik yapısı gereği, karakterin değişmesi söz konusudur. Ancak değişimin bu senaryodaki rolü, sadece yapıyla değil, içerikle de ilişkilidir. Hikâye, insanların zamanla, zaman geçtikçe değiştiği gibi genel olarak kabul görmüş bir önermeye karşı gelmektedir. Bir önceki bölümde de belirtildiği üzere, zaman değişmez. Kanımca zaman, insanın yaşadığı değişimleri kendinden başka bir varlığa bağlama arzusuyla uydurduğu bir kavramdır. Halbuki, değişen ve değişmesi gereken insandır.

Türkiye'nin 80'leri ile 2000'leri arasındaki siyasi, kültürel, toplumsal farklar ise, tıpkı bir insanın çocukluğu ile yetişkinliği arasındaki farklar kadar olabilir ancak. Bu farkları yaratan, değişen insandır. Ancak insanın değişmesi için, geçmişte yaşadıklarından ders çıkarması gerekir. Geçmişini yadsıyan bir insan, özünü

yitirmeye, daha az kendisi olmaya başlar. Nasıl kendisi olacağını bilmeyen bir kişiye, kendisini geliştiremez, değiştiremez; tıpkı temeli olmayan bir binaya (daha fazla) kat çıkmanın imkansız olması gibi. Senaryonun ana karakteri yetişkin Müjde, her ne kadar çocuk Müjde'den farklı bir imaj çizse de, aslında değişmemiştir. Geçmişini yadsıdığı için kendi olamaz, kendi olamadığı için kendini geliştiremez ve sonuç olarak mutlu olamaz. Annesini ziyarete gittiğinde bile, annesi onu tanımaz.

Zamana güdümlü olarak değişim ve unutuş arasındaki ilişkiye bu hikâyede dikkat çekmek istedim: 2000'lerin çabuk tüketen genç kuşağı da, 80'lerdeki çocukluk günlerini, adeta sebep-sonuç ilişkisi kurmayı unutarak düşünme sürecinde "pause" düğmesine basılmıştır. Tekrar "play"e geçmesi içinse, geçmişin hatırlanması gerekir

II) ÇİZGİ FİLM

80'ler gibi zor ve sert bir dönemi, bir çocuğun gözünden anlatma çabam bilinçli bir seçimdir. Çünkü çocuk, her şeye rağmen, çocuktur, çocuk gibi davranır. Bu şekilde, o dönemde ve hikâyede yaşanan olayların sertliğini yumuşatarak, ilgiyi olaylardan çok yaklaşıma çekmeye çalıştım.

Ve çocuğun dünyası, yetişkinlerinkinin aksine, gerçeklerle değil hayallerle daha yakın ilişki içerisindedir. Çocuk, oyun ve hayal ile gerçeklik arasında gidip gelmeyi bilir. Onu yetişkinlerden daha güçlü kılan da bu yanıdır. Çocuk dünyası, dışarıdaki hayattan ve o hayatın zorluklarından çocuğu koruyucu bir güç gibidir. Ne zaman ki çocuk bir yetişkin olup iş hayatı, ev geçindirme, vb. zorluklara kendini kaptırır, o zaman oyunlardan ve hayallerden uzaklaşır ve çocuk dünyası kaybolur.

Bir çocuğun sahip olduğu güç olan “hayal” midir acaba yetişkinliği eksikliğiyle bu kadar çekilmez kılan? Müjde’nin de bir hayali, daha doğrusu bir hayal kahramanı vardır, hem çocuklukta hem yetişkinlikte varlık göstererek her şeye rağmen onu koruyan. Bu yüzden, yetişkin Müjde en zor anında ona sarılır, açar televizyonu ve başlar *Clementine* çizgi filmini izlemeye. Çocukluk kahramanı olan Clementine sayesinde geçmişle bağıını hem koparmaz hem de bu gizil ve büyülü güçle ayakta kalmayı başarır.

Senaryoda, asıl hikâyeden bağımsız olarak, bu çizgi filmde de sahneler yer almaktadır. Müjde’nin *Clementine* çizgi filmine olan düşkünlüğü, senaryoda bu sahneler yer almadan da verilebileceğine göre, bu sahnelerin hikâyede yer almasının tek sebebi Müjde’nin hayal dünyasını yansıtmak değildir.

Müjde’nin gerçeklik dünyasını temsil eden senaryodaki hikâye ile hayal dünyasını temsil eden çizgi filmi birbiriyle karşılaştırsak, hayal dünyası daha kurgusal kalacaktır. Bu noktada, kurmaca ile gerçek arasındaki fark söz konusudur. Bu fark, genellikle belgesellere bağılı olarak süregelen bir tartışmanın konusu olmuştur: Belgeselin, belgelere dayanarak, gerçeği yansıttığı düşünülür. Ancak işin içine kameranın girmesi, belgelenen insanların ne kadar kendileri gibi davranmaya çalışsalar da kameraya “oynadıklarını”, ve kameraya çekilen belgeselin de aslında o kamerayı tutan tarafından yorumlanan bir belge olduğunu akla getirir. Gerçeği yansıttığı düşünülen belgesel bile bu anlamda bir kurmacadır. Zaten sanatı sanat yapan da gerçeğin bir kopyası olması değil de, gerçeğin öznel bir yorumu olması değil midir?

Bu senaryodaki gerçek-kurgu karşılaştırmasının biçimi ve amacı, yine de, belgeselle gündeme gelenden biraz farklıdır. Müjde’nin gerçek hayatı yanında bir de kurgusal hayatının olduğunu

seyirciye durmadan hatırlatan senaryo, izleyicinin gerçekliği sorgulamasını beklemektedir. Gerçeği sorgulamak için, gerçeğin katmanlarına bakmak gerekir. *Clementine* bir çizgi filmidir ve gerçek değil, bir kurmacadır. Müjde ve çevresi, Clementine'e nazaran gerçek durmaktadır. Ancak Müjde ve çevresi de Müjde'nin gözünden verilmektedir. Müjde'nin gösterdiği de gerçek midir, yoksa Müjde'nin öznel bakış açısıyla mı şekillenmiştir? Ya da Müjde'nin kişisel hatıraları üzerinden bildiğimiz geçmişi, gerçekten Müjde'nin hatırladığı gibi mi yaşanmıştır, yoksa bu da sadece Müjde'nin öznel bakış açısıyla mı şekillenmiştir? Ancak Müjde'yi, hayatını, çevresini ve hatırladığı şekliyle geçmişini, kısacası bütün bu hikâyeyi izleyiciye ileten bir anlatıcı söz konusudur. Yoksa bunları da anlatıcı kendi bakış açısına dayanarak mı şekillendirmiş ve anlatmıştır? Bu yüzden, son sahnede Müjde ile Clementine tek bir kişi olur. Böylece, gerçeğin temsili ile kurmacanın temsili teke indirgenir. Gerçek diye bilinen ile kurmaca diye bilinen temelde aynıdır; ikisi de bir anlatıcının ürünüdür, bu yüzden de o anlatıcı varlığını izleyiciye hissettirmek için son sahnede TV'yi kapatarak hem Müjde'nin hem Clementine'in hikâyesini bitirir. Hepsi, anlatıcının izleyiciye anlattığı bir masaldır.

Kişisel düzeyde çocukluğun, toplumsal düzeyde Türkiye'de 80'lerin unutulmaması gerektiğine vurgu yapan senaryo, unutulan geçmişin, iletişim araçlarının izin verdiği ölçüde ve şekilde hatırlanabileceğine dikkat çekme niyetindedir. Çizgi film (TV) ve mektubun, Müjde'nin geçmişini hatırlamasını sağlayan iki araç olarak seçilmesi de bu anlamı pekiştirir. Bu açıdan bakıldığında, bu iletişim araçlarının geçmişin gerçekliğini ne kadar doğru olarak iletmediği tartışma konusudur. Ya TV'de izlediklerimiz ve geçmişle ilgili bütün yazılanlar, çizilenler, anlatılanlar, gerçek kabul ettiğimiz her şey de bir masalsa?

Senaryo, bu soruları izleyiciye sorarak, izleyiciye gerçekliği sorgulatmak ve gerçek diye kabul edilenin kati olmadığına dikkat çekmek istemektedir. Genel bir doğru olan gerçeğe ancak bizzat yaşanacak tecrübe yoluyla ulaşılır; öznel doğruların ileticisi anlatı(cı)larla değil.

Senaryonun bu duruşundan ise sanata olumlu bir pay çıkarılabilir. Tanımı bile kişiden kişiye değişen sanatı güzel yapan, bu herkese göre farklı olma durumu, herkesin kendi gözlüğüyle dünyayı görmesi ve göstermesi, ve bir sürü gzlk yaratarak insan hayatını çeşitlendirmesi değil midir?

B) SİNOPSİS

2000'lerin Türkiye'sinde yetişkin bir kadın ile 1980'lerin Türkiye'sindeki küçük bir çocuğun birbiriyle ne tür bir hesaplaşması olabilir? Bu hesaplaşma zaman engeline takılmadan nasıl gerçekleşebilir? Bu hesaplaşmanın özünde, değişen, değiştikçe ve değiştirdikçe unutturan zaman mı vardır?

Müjde, geçmişteki kırılmalardan dolayı, kendini ailesi ve arkadaşlarından soyutlamış, kendini tümüyle iş hayatına vermiştir; bu sebeple işini gereğinden fazla ciddiye almaktadır. Emri altında çalışanlara hiçbir konuda hoşgörü göstermemekte, onlarla iş dışında insani ilişkiler kurmaya çalışmamaktadır. İş hayatı dışındaki tek uğraşı, müdürü Cenk ile olan gönül ilişkisi ve çocukluktan beri izlediği *Clementine* çizgi filmidir. Clementine, onu yadsıdığı çocukluğuna gizliden gizliye bağlamaktadır.

Ancak Müjde hiç beklemediği bir anda ve şekilde işsiz kalınca, hayatının tek anlamını yitirir ve boşluğa düşer. İş aramaya başlasa da, şimdiki zamandaki bu boşluğu asıl dolduran, geçmiş olur. Çocukken dayısına yazdığı, gönderdiğini sandığı ama gönderilmemiş mektuplar isimsiz şekilde kendisine geri gelmeye başlar. Şimdiki zamandaki Müjde, geçmiş zamandaki Müjde'yi hatırladıkça, Müjde değişir. Müjde geçmişini hatırlaması sayesinde değiştikçe, geçmişteki ilişkilerini de yeniden ele alır. Bu noktada, akıl hastanesindeki annesi Nur, geleneksel bir aile düzenine sahip ve senelerdir kavgalı olduğu abisi Murat, ayrılmak zorunda kaldığı çocukluk arkadaşı ve çocukluğundaki tek desteği Barış, ve Müjde'nin bu kadar iletişimsiz olmasında çocukluğundaki ilgisizliğiyle en büyük payın sahibi babası Gürol hayatına tekrar girer.

Müjde hatırladıkça, hayat sanki kaldığı yerden devam eder. Senelerdir üzümlere kendisini hatırlamadığına tanıklık ettiği annesi Nur ona tekrar evladı gibi davranmaya başlar. Abisi Murat yüzünden görmeyi reddettiği yeğeni Elif’le görüşmeye başlar ve dayısıyla kaybettiği yeğen ilişkisini Elif’le ilişkisinde yeniden hayata geçirir. Adeta hayatından çıkardığı babası Gürol’la görüşmeyi kabul eder. Ve değişiminin en önemli yansımalarından biri de, hayvanlardan korkan Müjde’nin, Clementine’in kedisinin adı Helix’i verdiği bir kediye evini ve kalbini açmasıdır.

Müjde’nin şimdiki hayatı bu güzergahta yol alırken, Müjde’nin şimdiki hayatına paralel giden geçmişi de, onun şimdiki zamanda yaşadıklarının adeta bir açıklamasıdır: Annesi Nur’un niye akıl hastanesinde olduğu, abisi Murat’ın geleneksel tavrını tetikleyen nedenler ve iki kardeşin kavgalı olmasının sebebi, Müjde’nin arkadaşı Barış’la ayrı düşmesinin sebebi, babası Gürol’la ilişkisinin neredeyse bitme noktasına nasıl geldiği...

Ve geçmişte yaşadığı siyasi kaynaklı bütün ailevi sıkıntılara rağmen, Müjde’nin sadece “çocuk” kalarak nasıl da ayakta kalmayı başardığını anlatan kültürel ortamdan kesitler: 80’ler döneminin çizgi filmleri, TV programları, reklamları, şarkıları, oyunları...

Müjde’nin şimdiki ve geçmiş zaman arasındaki köprüden sık sık geçmesini kolaylaştıran etmen ise Clementine. Ne gerçek, ne hayal, ya da bunun ne kadar önemi var? Bu hikâye de, bir başka masal; gerçekliğini sorgulamayıp tadını çıkarmalı!

Unutulan bir çocukluk üzerinden unutulan bir geçmiş, unutulan bir geçmiş üzerinden eksik kalan bir şimdi, eksik kalan bir şimdi üzerinden eksik kalan bir dünya, ülke ve bir insan.

C) KARAKTERLER

Film, ana karakter Müjde çevresinde gelişmektedir. Diğer karakterler, Müjde'nin dönüşümünü göstermek için kullanılmıştır. Bu yüzden, diğer karakterler senaryoda Müjde'yle ilişkilerinin gerektirdiği ölçüde yer almaktadır. Müjde geçmişiyle şimdiki hali arasında kurduğu bağ sayesinde bir değişim geçirdiği için, hem Müjde'nin geçmişinde hem şimdiki zamanda yer alan karakterler, senaryonun diğer önemli karakterlerini oluşturmaktadır: Babası Gürol, annesi Nur, abisi Murat, çocukluk arkadaşı Barış ve yine unutulmuş ama daha yakın zamandan arkadaşı Özge. Senaryodan bağımsız olarak var olan bir çizgi filmin karakteri olan Clementine ise, senaryoya kattığı anlam sebebiyle, diğer bir karakter olarak görülebilir.

D) ANA KARAKTER

Çocuk Müjde: Müjde, 10 yaşlarında kocaman gözlü uzun kahverengi lüle lüle saçlı bir kız çocuğudur. Enerji dolu, oyun oynamayı seven, uyumlu, hoşgörülü, zeki ve kendine güvenen bir çocuktur. Orta halli ama iyi eğitilmiş ailesinden aldığı terbiye, tertip ve düzen her halinden bellidir. Bu sayede, arkadaşlarının, büyüklerinin ve özellikle de öğretmenin sevgisini kazanmıştır. Sınıfta hep bir numaradır, çünkü yaratıcılığını ve özellikle sanata ilgisini, fırsat buldukça sergiler. Oyunlarda ve sanatla ilgili gösterilerde başrolde ve idareci konumdadır. Bu idareciliğinin sebebi ise yardımseverliği, barışçıl tavrı ve arkadaşlarını sevmesidir.

Ailesinin başına gelen felaketlere karşın Müjde, üzüldüğünü belli etse bile durumla baş etmeyi bilir. Soğukkanlı ve olgun bir tavır sergiler. Özellikle annesi Nur'un

yokluğunda babası Gürol'un çektiği acının farkında olduğu için, sevgisini ve ilgisini Gürol'dan esirgemez. Sanki yetişkin olan Gürol değil de Müjde'dir. Ancak, Müjde'nin de aile içinde desteğe ihtiyacı vardır ki bunu ona verebilecek olan abisi Murat'ta bulamaz. Murat, destekten çok bir köstektir.

Bir çocuk olarak Müjde'nin fazlasıyla gösterdiği olgunluğunun da bir sonu vardır. Günlük hayat akışında ailesinin yanında olmamasını alttan alsa da, kendisinin en önem verdiği günde yanında olmamasını kaldıramaz. Bir anlamda o gün, ailesiyle bağı kopar ve yetişkin Müjde'nin karakteri ortaya çıkmaya başlar.

Yetişkin Müjde: Çocukken gerekli aile ilgisinden ve sevgisinden uzak yetişmiş ve en yakın arkadaşınca terk edildiğini sanan Müjde, çevresindeki herkese karşı mesafeli, soğuk ve anlayışsızdır. İnsanlarla yakın ilişki kurmaktan kaçınır, zaten beceremez de ve insanlara karşı güvensizdir. Kendinde güvendiği tek şey ise sahip olduğu eğitim ve bu eğitimi sayesinde edindiği işidir. İş hayatı dışında bir hayatı neredeyse yok gibidir. Evi bile kutu kadar bir stüdyo dairedir.

Üst düzey yönetici olarak risk yönetimi alanında çalışmaktadır. Bu alanda çalışmasının sebebi ise, kendisinin bizzat hayatında risk almaktan kaçınması olarak görülebilir. İnsani yaklaşımlardan uzak denecek kadar aşırı disiplinli ve hoşgörüsüzdür. Bu yüzden, iş arkadaşlarınca, özellikle de kendisinden alt pozisyonlarda çalışanlarca pek sevilmemektedir. Bu özelliği, işkolik olmasına rağmen, iş hayatının sonunu getirir.

Çene hizasında kesilmiş turuncu saçları ile Clementine'in bir kopyası olan, minyon tipli, 30'lu yaşlarda bir kadın olan Müjde, iş hayatı sebebiyle, genelde takım elbiseli, yüksek

topuklu ayakkabılı, pür makyajlı olsa da, iş dışındaki hayatında da aynı tarz giyinmektedir. Bu giyim tarzı, içindeki duygusal anlamdaki güçsüz çocuğu saklamak için seçtiği bir tür savunma mekanizmasıdır. Ancak bu çocuk yanı, sadece evde yalnız TV’de *Clementine* adlı çizgi filmi izlerken ortaya çıkmaktadır. Müjde, çocukluğundan beri bu çizgi filmi izlemektedir. Ancak çizgi filmin aynı adlı karakteri Müjde için çocukluğuna nazaran daha fazla bir anlam taşımaktadır. Çocukken gözünde bir hayal kahramanı olan Clementine karakteri, artık adeta Müjde’nin hayalini kurup da olamadığı her şeyin bir temsili olmakla kalmayıp, yalnızlığını paylaştığı biri olmuştur.

Müjde, çocukkenki kırılganlıkları sebebiyle babası Gürol ve abisi Murat’la görüşmemektedir. Akıl hastanesinde olan annesi Nur’u ise kırk yılda bir, belki de sadece bir merhamet duygusuyla ziyaret etmekte ve de onun hastane masraflarını karşılamaktadır.

Müjde’nin diğer iki özelliği ise, polenlere karşı alerjisi olması ve hayvanlardan pek haz etmemesidir. Ailesinin vaktiyle solcu olduğu anlaşılan Müjde’nin senaryoda belli edilen bir politik görüşü olmamakla beraber, abisi Murat sebebiyle sağcı-milliyetçi olmadığı bellidir.

Müjde’nin hayatına yeniden geçmişin ve geçmişten insanların dahil olmasıyla, Müjde farkında olmadan yavaş yavaş değişmeye başlar. Geçmişle yüzleşen Müjde, çocukken terk ettiği neşeli ve hoşgörülü haline geri döner. Bunun izlerine kıyafetinde olsun, tavırlarında olsun, yaptığı seçimlerde olsun senaryo boyunca rastlamak mümkündür.

II) DİĞER KARAKTERLER

GÜROL: 30’lu yaşların ortalarında esmer bir adam olan Gürol, bir doktor ve kızı Müjde’nin özendiği eski bir tiyatro oyuncusudur. Karısı Nur’un akıl hastanesine düşmesiyle, hem iki çocuğuna bakmak hem de sevdiği eşinden uzak bir hayat geçirmek zorunda kalan aile babası Gürol, gittikçe daha neşesiz, içine kapanık, ilgisiz, tepkisiz ve alkolik biri olur çıkar. Çocuklarına ne gereken ilgiyi ne de sevgisini gösterebilir. Aileyi ayakta tutmayı başaramaz; Murat bir yana Müjde bir yana savrulur.

Şimdiki zamandaki Gürol’un da geçen zaman zarfında değişime uğradığı gün gibi aşikardır. Artık yalnız olan Gürol, aile evini terk etmiş, deniz kenarında bir kasabada bahçeli bir kulübeye yerleşmiştir. Kendini doğaya adayan Gürol, artık rahat, hiçbir şeyi kolay kolay takmayan, daha konuşkan ve sevgisini de ilgisini de belli etmeyi öğrenmiş bir baba görüntüsü vermektedir.

MURAT: Bu hikâyenin kötü adamı yok, ama duruşu ve tavrı sebebiyle ana karakter Müjde’nin hayatının olumsuz bir güzergahta seyretmesine en çok katkıda bulunmuş abisi Murat var. Çocukken ve daha başlarından bu kadar çok felaket geçmemişken bile kardeşi Müjde’ye sürekli kötü davranır, onu aşağılar, ona hakaret eder ve onunla dalga geçer. Bu tavırlarının, Müjde’den ya da aileden kaynaklı özel bir sebebi yoktur. Murat, büyüme süreci zarfında en zor dönem olan ergenlikten geçtiği için biraz saldırgandır ve Müjde üzerinde güç gösterisi yapmaktadır. Annesi Nur’un akıl hastanesine kaldırılması ve babası Gürol’un gittikçe ilgisizleşmesi, Murat’ı başka arayışlara yöneltir. Kendine destek ve örnek olarak, 80’lerde çok yaygın olan ülkücü bir “abi”yi alır. Doğrudan belirtilmese bile, onun çetesine katılmış olması ihtimali vardır. Bu görüş ve çevrenin onun karakterinin şekil almasında büyük

rol oynadığı, yetişkinlikteki hayat tarzından, aile yapısından ve görüşlerinden anlaşılabilir. Yine de, bazı hareketlerinde, sözlerinde ve seçimlerinde, bu görüşü benimsemekten çok, “abi”sine olan saygısı ve inancına bağlı olarak bir özentilik görmek mümkündür.

Müjde’yle ilişkisinde çocukluktaki gibi saldırgan olmasa da, sürekli Müjde’ye laf sokmakta ve onunla ağız dalaşına girmektedir. Babası Gürol’la olan ilişkisinde ise, maddiyatçı ve çıkarıcı bir tutum sergilemekte, bu yüzden onunla arasını iyi tutmaya çalışmaktadır.

NUR: Nur, kumral kısa boylu minyon tipli bir kadındır. Çocuklarına ve ailesine düşkünlüğü bazı olaylarla birleşince onun aklını kaçırmasına ve akıl hastanesine kaldırılmasına yol açar. Düşük yaptığı bebeğinden durmadan bahsetmekte ve onu kaybetmiş olduğu gerçeğini kabullenememektedir. Herkesi ağaca, özellikle kavağa benzetmekte, yine bu ağaçların bebeğini ondan çaldığını söyleyip durmaktadır. Bu tavrı baskın olan Nur’un başka herhangi bir karakter özelliği belirgin şekilde kendini göstermez.

BARIŞ: Uzun boylu, ince yapılı, kumral, yeşil gözlü Barış, Müjde’nin çocukluğundaki en yakın arkadaşıdır. Çocukken içtikleri su ayrı gitmez; birbirlerine çok bağlıdırlar. Barış, Müjde’yi kıracak hareketler yapmamaya özen gösterir ve onunla her konuda uyum içerisinde. Yetişkin Barış ise Müjde’yle aralarındaki kırgınlığa rağmen, onu unutmamış, peşine düşmüş, geçmişini hatırlaması ve dolaylı olarak değişmesi için bilinçli olarak en büyük rolü oynamıştır. Sürprizlerden ve eğlenmekten hoşlanan rahat tavırlı Barış, aslında duygusal ve Müjde’ye karşı aşırı hassastır. Onu görünce hemen yumuşamaktadır.

ÖZGE: Sarı saçlı, kahverengi gözlü 30’lu yaşlardaki Özge, yaratıcı ve sanatla ilgilenen biridir. Ailesi zengin olan Özge’nin tuzu kurudur. Mask, kukla, vb şeyler yaptığı kendi

işinden çok para kazanamasa da, ailesi maddi anlamda ona hep destek olmaktadır. Bu sebeple, maddi kayıpları çok dert etmez. Temelde iyi niyetli olmasına rağmen, burjuva olduğu söylenebilecek Özge, yoksul insanların çevresinde olmasından pek haz etmez. Müjde'nin yetişkinliğinde onun en büyük desteği olduğu söylenebilir.

CLEMENTINE: Çocuk Müjde'yle yaşıt çizgi film karakteri Clementine, kötülüklerin timsali ateş adam Mollache'ın sebep olduğu bir uçak kazası nedeniyle bacaklarını kullanamaz hale gelmiştir. Ama bu ona bir engel olmamış, aksine hayal dünyasını güçlendirmiş ve peri Hemera ile her seferinde başka bir dünya ülkesine gitmiş ve başka bir hayal ya da tarihi kahraman ile tanışma fırsatını yakalamasını sağlamıştır. Clementine'in yakın çevresini ise babası, erkek kardeşi, annesi olmadığından adeta onun yerini tutan perisi, yakın kız arkadaşı ve kedisi oluşturmaktadır. Bu bağlamda da, Müjde'nin çevresiyle benzerlik taşımaktadır. Ancak, Clementine' in çevresi ile ilişkileri, Müjde'ninkinin aksine çok iyidir. Ailesi de, yine Müjde'nin ailesinin aksine, Clementine' in iyiliği / iyileşmesi için çabalamaktadır. Clementine, dışa dönük, yardımsever ve arkadaş canlısı tavrıyla Müjde'nin çocuk haliyle benzeşse de, yetişkin Müjde ile tezat oluşturmaktadır.

D) FİLM

Senaryonun filme çekilmesi halinde, hitap ettiği kitlenin bir resmini çizmektense, hitap etmediği kitlenin bir resmini çizmek gerekir. Filmin hitap etmediği kitle, filmin ne olmadığıyla ilgili ip uçları vererek, ne olmaya çalıştığıyla da ilgili bir fikir verebilir.

Klasik Hollywood ya da Yeşilçam sinema filmlerinin takipçileri, hem anlatım şekli hem içeriği açısından filmi alıştıkları tattan farklı bulabilirler. Öncelikle film, tek zamanlı düz bir kurgu yerine, iki zamanlı paralel bir kurguyu tercih etmektedir. Bu da filmi izleyici için kolay bir lokma olmaktan çıkarıp, zihnini daha fazla zorlamasını gerektirir. Bu şekilde, izleyiciyi “izleyici” konumundan çıkarıp, filme daha fazla katma, karakterle daha fazla özdeşleştirme eğilimi sergiler.

Klasik film anlayışından farklılaşan diğer bir yanıysa, “iyi” ve “kötü” portrelerinin filmde yer almamasıdır. Tıpkı gerçek hayattaki gibi, her insan hem iyi hem kötü özellikleriyle birlikte var olur. Bu da, izleyicinin taraf tutmasına engel olarak filmi bir savaş alanı olmaktan çıkarır. Bu yaklaşımın gerçek hayata daha yakın olması ise filmi gerçeğin tıpa tıp bir kopyası yapmak yerine, sadece filmi akla yatkın kılarak, Clementine gibi filmin kurmaca olduğu hissedilen yanlarıyla bile izleyicinin özdeşleşmesini sağlar. Böylece izleyiciyi filme daha fazla katmış olur.

Aksiyon severlere hitap etmeyecek olması da filmin diğer bir özelliğidir. Aksiyonun az bulunduğu filmlerin “sanat filmi” olarak algılanması, bu filme de o gözle bakılmasına yol açabilir. Ancak sanat, yapısı itibarıyla öznel bir duruşa sahip olduğundan, ilgi görmesi için kategorileştirilmesinin gerekeceğini sanmıyorum.

Bu filmi izlemeyi seçecekler arasında ise her iki tarzı da izlemekten zevk alanlar olacağını düşünüyorum. Özellikle de, Türkiye'nin 80'li senelerini çocuk olarak geçirmiş bir kitle var ki bu senaryoyu yazmamla ilgili bana motivasyon sağlayan, itici güç olan o e-maili ne kadar içselleştirdilerse, bu filme de o şekilde yaklaşacaklarına ve izlemek isteyeceklerine inanıyorum. Tabi ki bu durum, sadece bir kuşağın filmi izlemekten haz alacağı anlamına gelmiyor. Tam tersine, Türkiye'de 80'lerde çocuk olmanın ne demek olduğunu bilmeyenlerin de ilgisini çekeceğini düşünüyorum. Üstelik, temelde bir aile dramı olması ve Türk izleyicisinin bu tarz filmlere rağbet göstermesi göz önüne alınırsa, o döneme olan özlem ve meraktan bağımsız olarak da filmin ilgi görmesi muhtemeldir.

Filmin tarzı itibariyle, çizgi film ve reel film tadını birleştirmesi de izleyici açısından ilgi çekici olacaktır. Hele ki bu çizgi filmin, 80'lerde Türkiye'de hemen her çocuğun bildiği *Clementine* olması filme bir artı kazandıracaktır. Türkiye'de çok büyük ilgi gören ve bölüm bölüm yayınlanan bu çizgi filmin, ülkemizde filme dönüştürülme ihtimali vardır. Bu konudaki girişim de, bu çizgi filmin telif hakları satın alan Türk firması SHE FILMS tarafından yapılmıştır.² Bu senaryonun filme çekilme şansı açısından düşünüldüğünde, sorun çıkarabilecek tek şey, filmde *Clementine* çizgi filminden doğrudan sahneler gösterileceği için bu çizgi filmin telif haklarıyla ilgili olabilir ki bu noktada telif haklarının sahibinin yabancı değil de bir Türk firmasının olması bir avantaj sağlayacaktır.

Sonuç olarak, bu senaryonun filme çekilerek hayat bulması halinde, 80'lerin Türkiye'sine bir çocuk olarak çıkılacak bu yolculuğun, izleyicilere hem unutulmuş çocukluklarının hayalle karışık tatlı gerçekliğini hem de Türkiye'nin toplumsal hafızasından silinmeye başlayan bir

² <http://www.shefilms.com/clementinehometr.htm>

dönemini hatırlatacağına inanıyorum. Bu yolculuk devam ederken, bir yandan da gerçek olarak addedilenin kimin, neyin gerçeğı ya da kimin, neyin masalı olduğunu hem şekil hem içerik olarak sorgulamak da bu yolculuğı daha değerli kılacaktır diye umuyorum.

2) “MASAL” SENARYOSU

JENERİK

YETİŞKİNLİK,İÇ,GÜNDÜZ,MÜJDE’NİN ARABASI

(Radyoda *Clementine* çizgi film şarkısı çalmaktadır)

Minyon tipli, koyu renk takım elbiseli, turuncu saçları topuz yapılmış, yüksek topuklu ayakkabılı, koyu renk ve ağır makyajlı, 30’lu yaşlarda bir kadın olan Müjde ciddi bir ifadeyle araba kullanmaktadır.

SAHNE 1

YETİŞKİNLİK,İÇ,GÜNDÜZ,ŞİRKET

(Fonda *Clementine* çizgi film şarkısı çalmaktadır)

Çeşitli ofislere açılan, çok fazla eşya içermeyen sade ve geniş bir koridor. Koridorda asılı büyük bir duvar saati ve küçük bir masa.

Boş koridorda yankılanan topuklu ayakkabı sesleri.

Şarkı biter.

(Bir önceki sahnedeki kıyafetlerle) Müjde ciddi duruşu ve ifadesiyle koridordan içeri girmiştir. Kafasını hafifçe yana eğerek selam verir.

MÜJDE – Burcu Hanım geldiler mi?

Üzerindeki kıyafetlerden kat görevlisi olduğu anlaşılan tıknaz 40’lı yaşların ortalarındaki Eşref görünür.

EŞREF –Henüz gelmediler, Müjde Hanım.

Müjde sinirle saate bakar. Saat dokuzu beş geçmektedir.

EŞREF – Mektuplarınız.

Müjde kapısında “risk yönetimi” yazan ofise girer.

Sade ve modern dizayn edilmiş geniş bir ofis.

(Bir önceki sahnedeki kıyafetlerle) Müjde hızlı bir şekilde mektuplara göz gezdirir. Hepsinin faturadan ibaret olduğu görülmektedir. Müjde geniş masanın bir kenarına mektupları fırlatırcasına bırakır.

Müjde acelesi varmış gibi bir yandan bilgisayarını açmakta, bir yandan da telefonu tuşlamaktadır.

MÜJDE – ...gelince yanıma uğramasını söyler misiniz? ...Niye yeni haberim oluyor!? Dokuz buçukta bir toplantı var.

Ofisin dışından gelen konuşmalar.

Müjde seslere kulak vererek ayağa kalkar ve koridora çıkar.

20’li yaşların ortalarındaki uzun boylu hoş görünümlü Burcu, Eşref’in gösterdiği bir fotoğrafa bakmakta ve birlikte gülüşmektedirler.

BURCU – Bu yaşta dede de oldun ya... Allah analı babalı büyütür inşallah.

MÜJDE (Burcu’ya imalı) – Tünaydın!

Burcu’nın neşeli yüz ifadesi ciddileşir. Zoraki gülümser.

MÜJDE – *İşinizi* bölmüyorsam, on dakika sonra toplantımız var.

BURCU – Toplantı on buçukta değil miydi?

MÜJDE – Raporların öğlene yetişmesi lazım. Eşref Bey, bu saat geri mi kalmış bir bakıverin.

(Bir önceki sahnedeki kıyafetlerle) Müjde ofisine geri döner.

Burcu'nun yüzü buruşmuştur. Dudaklarından “illet kadın” lafı okunan Burcu yaka silker.

Geniş omuzlu, yapılı, parlak yüzlü, takım elbiseli, ciddi görünümlü 30'lu yaşların ortalarında bir erkek Cenk görünür.

Müjde, elinde dosyalarla koridora çıkar.

MÜJDE (Cenk'e) – On buçuktaki toplantıyı dokuz buçuğa aldım, sizin için de bir mahsuru yoksa.

CENK (imalı) – Günaydın Müjde Hanım.

Cenk yoluna devam eder. Birden arkasına döner.

CENK – Müjde Hanım, toplantıdan sonra sizinle özel olarak görüşebilir miyiz?

SAHNE 4 YETİŞKİNLİK,İÇ,GÜNDÜZ,RESTAURANT

Geniş, lüks ve ihtişamlı bir restaurant. Duvarlarda Rönesans dönemine ait tablolar. Bazı masaların üzerinde rezervasyonlu yazısı görülmekte.

(Bir önceki sahnedeki kıyafetlerle) Müjde ve (bir önceki sahnedeki kıyafetlerle) Cenk restauranttan içeri girip şef garsonun yanına yönelir.

GARSON – Her zamanki masa mı?

Cenk evet demek üzereyken, Müjde pencere kenarındaki bir masayı gösterir.

Masaya yönelen Müjde'nin sandalyesini garson çeker ve otururlar.

CENK (bozuk bir ses ve surat ifadesiyle) – Hayatım, ilişkimiz öğrenilince seni yeniden işe mi alacaklar zannediyorsun!?

Müjde, istifini bozmadan pencereden gelen havayı içine çeker. Cenk'in elini tutar ve parmağındaki yüzük görünür.

MÜJDE – Kurt gibi açım.

Cenk parmağıyla garsona işaret eder.

Garson her ikisine de menüleri uzatır ve beklemeye koyulur.

Müjde'nin parmağı mönüdeki yiyeceklerde değil de, fiyatlarında gezinmektedir.

MÜJDE – Deniz mahsüllü makarna (20 milyon yazısı görünür, parmağı alta kayar, çipura dolması 40milyon) Yok, çipura dolması, yanına falafel (35 milyon yazısı görünür), orlof usulü rosto (40 milyon yazısı görünür), gaspacho (30 milyon yazısı görünür), tatlı olarak tarte tartin, elması double (25 milyon yazısı görünür).

Cenk ve garson, Müjde siparişleri verirken hayretler içinde ona bakmaktadır. Garson Cenk'in de siparişini alır ve uzaklaşır.

CENK – Et rejimini bozmuyor mu?

MÜJDE – Buranın rostosu çok güzelmiş.

CENK - Kendini yemeye vererek sorunları çözemezsin.

Cenk'in telefonu çalar ve yerinden kalkar.

CENK – İzninle...

Müjde, Cenk'e doğru bakar.

Cenk, elinde telefonu dışarıya yönelmiştir. Cenk, 'İsa'nın Son Yemeği'adlı tablonun önünden geçmektedir. Müjde'nin gözü, ihanetçi Yahuda'ya takılır. Sıkıntılı bir şekilde gülümseyerek kafasını camdan tarafa geri çevirir.

...

CENK – Malların sevinde sorun çıkmış. Başka biri müdür olsa uğraşmazdı böyle. (Yüzü ekşir) İşten bahsetmem canını sıkıyor mu?

Elimde olsa kararı değiştirirdim. Öğrendiğimde çok geçti zaten, sana söyleyecek cesareti bulamadım kendimde.

MÜJDE – Niye bu kadar yavaş bugün servis!

CENK – Rimelin akmış, ağladın mı? Lavaboya götürmemi ister misin?

Müjde, çantasından aynasını ve makyaj temizleme mendilini çıkarır. Yüzündeki bütün makyajı yavaş yavaş özenli bir şekilde çıkarırken, Cenk de etrafındakilerin onlara bakıp bakmadığını kontrol edermişcesine sağa sola bakınmaktadır.

MÜJDE - Oh be! (temiz havayı içine çekerek ve eliyle saçlarını geriye atarak)

Şef garson eşliğinde, garson yemekleri getirir, masaya koyar.

Cenk yemeklerini yer bitirir.

Müjde, hepsinin tadını bakıp bırakır.

CENK – Ee hani çok açtın hiçbirşey yememişsin!

MÜJDE – Görüntüleri bile doyurdu.

Cenk, bir el hareketiyle hesabı ister.

Şef garson hesabı getirir.

Cenk, hesaba elini uzatır.

Müjde, Cenk'in elini iter.

CENK – Hayatım maddi durumun...

MÜJDE – (Cenk'in elini tutarak ve sözünü keserek) Lütfen...

Cenk lütfedercesine merhametli bir gülümsemeyle tamam anlamında başıyla onaylar.

Müjde, parmağındaki yüzüğü hesabın içine koyar.

SAHNE 5 ÇOCUKLUK,İÇ,GÜNDÜZ, MÜJDE'NİN AİLE EVİ (OTURMA ODASI)

Açık pencerelerden ve tül perdelerden içeri sızan güneş odayı aydınlatmakta.

(Kuş sesleri)

Pencereden görünen, yeşil kavaklar dışında, ağaçların sarıdan kırmızıya oluşturduğu yelpazeden bir sonbahar günü olduğu belli.

Yana çekilmiş geometrik desenli perdeler, bir divan, kahverengi-siyah küçük kareli bir kanepe, içinde kahve fincanları, likör takımı, birkaç süs kesme kristalin bulunduğu bir vitrin, vitrinin önünde dikdörtgen şeklinde bir masa, bir pikap ve yanında plaklar (*We are the World*, *Felicità*, vb), ortada cam bir sehpa ve vitrinde hippie tarzı giyimli genç bir kadın ve erkeğin bulunduğu siyah beyaz bir fotoğraf ile mutlu bir aile fotoğrafı, tiyatro ve piyes konulu cildi yıpranmış kitaplar.

Sol parmağa takılı bir alyansın olduğu bir el görünür. 30'lu yaşların ortalarında kumral kısa boylu minyon tipli hamile bir kadın Nur vitrinin tozunu almaktadır.

NUR – Kızım, camdan sarkma.

10 yaşlarında kocaman yeşil gözlü uzun kahverengi lüle lüle saçlı bir kız çocuğu Müjde'nin gülümseyen yüzü görünür. Nur, Müjde'yi alnından öper.

NUR – Babana el sallamayı bırak da bıcırğım ödevlerini bitir

Müjde sağ kolunu bileğinin üst kısmından ısırır. Kolunu annesine gösterir.

MÜJDE – Daha saat eti kemik geçiyor.

NUR – Bıcırğım daha banyon var. Ödevini vaktinde bitir ki *Uykudan Önce*'yi kaçırma.

Müjde dudak büker.

Nur, toz almaya devam etmektedir.

Müjde, Nur'un eteğini çekiştirerek adeta inat yapar.

Nur, Müjde'ye döner.

NUR – Son kez.

Müjde pencereden dışarı bakarak el sallar.

Pencereden görüldüğü üzere, ev giriş katındadır ve evin önünde 30'lu yaşların ortalarında esmer bir adam Gürol ve 13 yaşlarında bir oğlan çocuğu Murat araba yıkamaktadırlar.

Murat, pencereye doğru bakarak dil çıkarır.

Müjde Murat’a doğru kepçe kulak hareketi yapar.

Nur, Müjde’ye arkasından sarılır.

NUR – Hadi odana. (pencereden dışarı seslenerek) Oğlum gel artık.

Murat’ın el kol hareketlerinden annesinin dediğini yapmaktaki isteksizliği okunmaktadır.

Murat yalvarırcasına Gürol’a bakar.

Gürol sırtını sıvazlar ve Murat’ın elindeki hortumu alır.

Murat asık suratla evden tarafa yürümeye başlar.

Müjde de odadan çıkmıştır.

(silah sesleri)

Nur çıldırmış gibi feryat atar.

NUR – Müjde!. Murat!. Gürol!...

Gürol garaja saklanmıştır.

Murat annesinin bulunduğu odada kapıda dikilmektedir. Nur, Murat’ın eğilip divanın altına girmesini sağlar.

Nur, hızla kapıdan çıkar.

SAHNE 6 ÇOCUKLUK,İÇ,GÜNDÜZ,MÜJDE’NİN AİLE EVİ (ÇOCUK ODASI)

Yeşil rengin hakim olduğu küçük ama ferah bir çocuk odası. İki yatağın baş ucunda da oyuncak hayvanlar, bir bez ve bir zenci et bebek. Kapı koluna asılı biri Kalimero’lu biri Heman’li iki beslenme çantası, biri kız biri erkek için iki siyah önlük ve biri dantel iki beyaz yaka. Küçük kitaplıkta Cin Ali, Ayşegül, Jules Verne, La Fontaine ve Andersen kitapları, Meydan Larousse ansiklopedileri ve Milliyet Kardeş ve Doğan Kardeş dergileri. Duvarda asılı dua eden bir kız fotoğrafı. Perdeler ve pencere açık. Pencerenin önünde pamuktan çıkmış bir fasulye.

Yüz ifadesinden ne olup bittiğini anlamadığı belli olan Müjde, yerde oturmuş kâğıt bebek oynamaktadır.

Nur içeri girer.

Camdan içeri bir kurşun girer, Müjde'nin o kadar yakınından geçer ki Müjde'yi sıyırp sıyırmadığı belli değildir.

Duvardaki dua eden kız resmine saplanarak onu kırar ve yere düşürür.

SAHNE 7

ÇOCUKLUK,İÇ,GECE,HASTANE ODASI

Eşyasız sade bir hastane odası. Beyazla çevrili tek bir yatak, yatağın yanında gri metalden tek bir komodin, yatağın karşısında bu sadeliği bozarcasına capcanlı bir turuncudan küçük bir televizyon.

Nur yatakta sırt üstü oturmuş televizyona bakmakta.

Televizyonda TRT1'de haberler gösterilmekte. Haberlerde 80ler'de çıkan çatışmalar ve ölü sayıları verilmekte.

Nur karnını okşamakta. Gürol'un endişeli yüzüne karşın, Nur'un yüzünde sakin bir ifade var.

Gürol önüne bakmakta. Nur gözlerini televizyondan ayırmamakta.

NUR – Onu nereye götürdünüz?

...

NUR (sanki ilk lafı duyulmamışçasına sesini yükselterek) – Onu görmek istiyorum.

...

NUR (bağırarak) – Bebeğim nerede?

Gürol odadan çıkar.

TRT'nin yayın akışı bitmiştir. Sadece donuk bir ağaç resmi gösterilmektedir.

Nur hala televizyona bakmaktadır.

SAHNE 8

ÇOCUKLUK,İÇ,GECE,HASTANE

Floresan lambalarının verdiği bir aydınlık.

Arada birkaç hemşirenin koşuşturduğu dar bir hastane koridoru. Bir iki tane bank.

Gürol hastane odasının kapısını kapatmıştır. Önüne eğik kafasını kaldırır. Bir sigara yakar.

Gözlerini karşıya diker.

Murat ve Müjde bir bankta oturmaktadır. Murat suratı asık bir şekilde babasına bakar. Müjde bir yandan elindeki pilli, şarkı söyleyen bebeğin saçlarını taramakta bir yandan da yere değemeyen bacaklarını sallayıp durmaktadır.

Bebek susar.

MÜJDE – Baba pili bitti!

MURAT – Salak sussana.

Gürol çocukların ellerinden tutarak onları yerlerinden kaldırır. Birlikte çıkışa doğru yürürler.

SAHNE 9

YETİŞKİNLİK,DIŞ,GECE,CADDE

Dükkânların rengarenk ışıklarıyla aydınlanan bir cadde.

(İnsan sesleri bir birine karışmış.)

İnsanların çoğu çift şekilde yürüyor.

(Sahne 5'teki kıyafetlerle) Müjde tek başına yavaş yavaş yürüyor. Sanki hiçbir şeyi görmüyor ya da duymuyormuşçasına ifadesiz bir yüzü var.

Aniden ince ince yağın bir bahar yağmuru bastırıyor.

İnsanlar koşuşturmaya başlıyor.

Müjde tepkisiz bir şekilde yürümeye devam ediyor. Oyuncaklar satan bir vitrini seyre dalıyor. Yağmurdan aynı vitrinin önüne sığınmış alımlı genç bir kadın ve ufak tefek bir adam tartışıyorlar. Adam duyulmayacak kadar kısık bir sesle bir şeyler söyleyerek, genç kadını tartaklıyor.

GENÇ KADIN – Yeter artık! Bırak omzumu!

ADAM – Ulan kaç kez söyledim.Acımam valla.

Genç kadın bir şey söylemek üzere ağzını açmıştır.

ADAM – Diklenme bana!

Adam, genç kadına tokat atar. Adamın kafasına uzun topuklu bir ayakkabı iner.

Elinde ayakkabıyla Müjde görünür. Müjde ayakkabıyı adamın kafasına vurmaya devam etmektedir.

MÜJDE (sanki tokadı yiyen kendiymişçesine ağlamaklı ve sinirli bir sesle) –

Allah hepinizin belasını versin. Hayvan herif, naptığını sanıyorsun!? Ne alıp veremediğiniz var kadınlarla. Duygusuz domuzlar...

Genç kadın ve adam şoke haldedir. Adam Müjde'ye engel olmaya çalışsa da, Müjde çantası ayakkabısı her şeyiyle adama saldırmaktadır. Müjde, bir yandan da hıçkırıklara boğulmuş bir şekilde bağırıp çağırmaya devam etmektedir.

Genç kadın ne yapacağını şaşırılmış halde etrafına bakınmaktadır. Onları ayırmak istercesine elini onlardan tarafa uzatsa da çekingen bir şekilde geri çekmektedir.

Müjde, çantayı adamın kafasına vurayım derken yanlışlıkla vitrinin camını indirir.

Adam, Müjde'yi kolundan kavrar ve ayakkabısını çantasını elinden alır. Müjde'yi saçından tutup kendine çeker. Müjde'nin makyajı akmış, makyajın farklı renkleri birbirine karışmış yüzü görünür. Yüzünden aşağı doğru bakılınca, yerde ise vitrinden aşağı camlarla birlikte düşmüş oyuncak Pinokyo görünmektedir. Pinokyo'nun renkleriyle Müjde'nin yüzündeki renkler ahenk içindedir.

Floresan bir lambanın aydınlattığı gri bir oda.

Genişçe bir masanın arkasında bir polis memuru. Karşısında oturanlar, bir önceki sahnedeki kıyafetleri darmadağın olmuş Müjde, (bir önceki sahnedeki kıyafetlerle) genç kadın, (bir önceki sahnedeki kıyafetlerle) adam ve şişmanca, hafif yaşlı bir başka adam oturmaktadır.

YAŞLI ADAM – Zararımı karşılasın, başka bir şey istemem.

ADAM – Ben şikayetçiyim bu kadından, efendim.

POLİS MEMURU – Siz bayan?

GENÇ KADIN (çıkışarak) – Nişanlıma saldırdı durup dururken.

POLİS MEMURU (Müjde’ye dönerek) – Ekleyeceğiniz bir şey var mı?

MÜJDE – Çantam...

Adam, çantayı polis memuruna, polis memuru da Müjde’ye uzatır.

Müjde, çantasını açıp cüzdanını bulur. Cüzdanın para bölmesinde para yoktur.

Masaya bir kredi kartı konur.

POLİS MEMURU – Ooo ablam sen burayı Akmerkez mi sandın...

Arayabileceğin biri falan varsa...

Müjde cep telefonunu eline alır. Son arananlar kısmında sadece Cenk’in adı gözükmektedir.

Cep telefon defterine bakar, bir sürü isim sırasıyla geçmektedir: Baba, Berna-iş, Cevat-iş, Derya iş,... “Özge” isminde durur.

Camekan, çok ışık alan, küçük bir oda. Dışarıdan yansıyan baskın güneş ışığı.

Rengarenk balo elbiseli bir kâğıt bebek görünür. Duvarda asılı durmaktadır.

(Bir önceki sahnedeki kıyafetlerle) Müjde'nin anlamlı anlamlı ve uzun uzun bebeğe bakması üzerine, sarı saçlı, kahverengi gözlü 30'lu yaşlardaki Özge yanına gelir:

ÖZGE – Esin kaynağım.

Önce uzun, büyükçe, koyu renk ahşap, eski bir masanın üzerinde dizilmiş bebekler görünür. Sonrasında bunlarla birlikte, yan duvarda asılı kuklalar, ve de bir yan duvarda asılı masklar görünür.

ÖZGE – Yetiştirmem gereken bir sipariş var. İşe koyulsam, sorun olmaz değil mi?

MÜJDE – Yok canım.Çok kazanabiliyor musun?

Müjde renkli ipliklerle, kumaşlarla ve çeşitli boyalarla dolu çalışma masasına döner.

ÖZGE – (Maskın gözlerini çevresini boyar) Pahalı bir uğraş, (dudaklarını) talep az, (kaşlarını çizerek) ama bilirsin bizimkileri, (yüzüne balonlar kondurur) gerektiğinde desteği esirgemiyorlar.

Maskeyi Müjde'nin yüzüne tutar, sapını eline verir.

Kapı zili duyulur.

Müjde, bu ani sestən irkilip maskı yere düşürür. Müjde suçlu suçlu maska bakmaktadır.

ÖZGE – Dert etme ya. Senden daha mı önemli...

Merdivenlerden ayak sesleri duyulmaktadır.

MÜJDE – Artık çıkayım.

30'lu yaşlarda uzun boylu ince yapılı bir erkek Barış tam kapıdan içeri girmek üzere adım atmışken, Müjde de sırtı kapıya dönük bir şekilde Özge'ye el sallayarak kapıdan dışarı adım atar ve çarpışırlar.

MÜJDE (soğuk bir sesle) – Pardon!

Müjde hızla kapıdan çıkmıştır.

Barış, Müjde'ye bakakalmıştır. Barış hem şaşkın hem de sanki aklına bir şey gelmişçesine düşünceli görünmektedir.

SAHNE 12

ÇOCUKLUK,İÇ,GÜNDÜZ,SINIF

Teneffüs zili çalar.

(Sevinçli çocuk sesleri)

Tahta sıralar, kara tahta ve önünde birkaç beyaz renk tebeşir, yazı ve resimlerle dolu belirli günler ve haftalar panoları, kareli örtülü bir öğretmen masası.

Siyah önlüklü, beyaz yakalı, beyaz kurdeleli ve ön cepleri beyaz mendilli 40 civarı öğrenci.

Saçları iki örgülü Müjde en ön sırada oturmakta, küçük boy, çizgili, kenarı kırmızı kalemle çizilmiş defterinin kenarına örgü benzeri kenar süsü yapmaktadır.

OĞLAN (DIŞ SES) – Kâğıt bebek, kabak pıştı oynayalım mı?

10 yaşlarında kumral, yeşil gözlü bir oğlan çocuğu Barış gözlerinin içi gülümseyerek Müjde'ye bakmaktadır.

Müjde tamam dercesine sevinçle ellerini çırpır ve sırasından kalkar. Müjde ve Barış kol kola girip birer ellerini avuç içleri gözükecek şekilde açarak sınıfın içinde yürümeye başlarlar.

MÜJDE VE BARIŞ (şarkı edasıyla) – Bizimle oynamak isteyen elimize mum diksın!

Birkaç çocuğu da peşlerinde kuyruk yaparak sınıftan dışarı çıkarlar.

Müjde ve Barış uzaktan seçilen neşeli ve heyecanlı bir sesle konuşmaktadır.

MÜJDE – Ben çizgi filmleri alırım!

BARIŞ – Ben de meyveleri.

(Çocuk bağışmaları)

Güneşli bir gün.

Geniş bir okul bahçesi. Yaşça büyük çocuklarca kapılmış basketbol sahası.

Dar bir alanda oynayan 10 yaşlarındaki çocuklar karşılıklı dizilmiş 5'erli iki grup oluşturmuş ve dizlerinin üzerlerine çökmüşler. Bir grubun başında ayakta Müjde durmakta, diğerinin başında ayakta Barış durmakta.

MÜJDE – Hu hu komşu kabakların pişti mi?

BARİŞ – Pişti pişti...

MÜJDE – Müsaitseniz size misafirliğe geleceğim.

BARİŞ – Buyur komşu.

Müjde Barış'ın grubuna yaklaşır. Her çocuğun kafasını hafifçe eller. Hepsine aynısını yaptıktan sonra, tombul bir çocuk olan Onur'un gözünü sıkıca kapar.

MÜJDE – Hah bu pişmiş... Yakari!

Müjde'nin grubundan sıska ve esmer bir çocuk Deniz gelir. Onur'un burnunu hafifçe sıkıp alnına hafifçe vurur ve grubuna geri döner.

Müjde, Onur'un gözünü açar.

Onur, Müjde'nin grubundaki çocuklara gözlerini kısarak bakar.

ONUR (eliyle bir kızı işaret ederek) – Arzu!

MÜJDE VE GRUBU – Heyy!

MÜJDE – Sen artık benim kabağımsın.

Barış'ın yüzü düşer.

40'lı yaşlarda uzun boylu ve yapılı bir kadın Üstün çocuklara yaklaşır.

ÜSTÜN – Müjde...! Barış...!

Müjde ve Barış hemen Üstün'ün yanına giderler.

MÜJDE – N'oldu örtmenim?

ÜSTÜN – Müjde, bugün birlikte Barış'lara gideceksiniz. Çıkışta birbirinizden ayrılmayın.

MÜJDE VE BARIŞ (bir ağızdan sevinçle) – Heyyy!

Üstün Müjde'nin kafasını okşar ve onu alnından öper.

Müjde sanki aklına bir şey gelmişçesine Üstün'ün arkasından koşarak seslenir.

MÜJDE – Annem niye gelmiyor?

Üstün önce afallar gibi görünse de hemen toparlanır.

ÜSTÜN - Annen hastaneden yarın taburcu oluyor canım.

Müjde'nin yüzü düşer ve öğretmeninin yanından ayrılır. Uzaklara dalar.

SAHNE 14 ÇOCUKLUK,İÇ,GECE,BARIŞ'IN EVİ (OTURMA ODASI)

Perdeler kapalı. Karşılıklı iki yeşil divan. Duvarlarda kırsal kesimi yansıtan bir tablo, bir *Che* resmi ve bir Nazım Hikmet şiiri asılı. Eski bir televizyon sehpa üstünde hantal bir televizyon açık. Televizyonda çizgi film oynamakta: “Clementine”.

KADIN (DIŞ SES) – Çocuklar, yemek hazır.

Müjde ve Barış çizgi filme dikkat kesilmişler. Müjde gözlerini kocaman açmış, kafasını iki elinin arasına alıp yüzüstü divana uzanmış. Barış da karşı divana sırtını yaslamış şaşkın şaşkın ekrana bakmaktadır.

Şehre Molâche (Molaş) adında bir sirk gelir. Sirki Malmotte (Malmot) adında ateşten bir şeytan kontrol etmekte ve hayvanlara işkence yapmaktadır. Malmotte'un bir hizmetkarı olan Molâche, Clémentine'in bineceği uçağı sabote eder. Uçak yere çakılır. Clémentine kendini Malmotte'nin mağarasında bulur. Mavi bir balon içinde uçan Héméra (Emera) adında bir peri onu kurtarır. Héméra, Clémentine'e onu zaman içinde yolculuklara çıkarmaya söz verir. Ama Clémentine gözlerini bir hastanede açar. Ayakları felç olmuştur. Tekerlekli sandalyeyle yaşamaya başlar.

Aydınlık, geniş, sade, modern dizayn edilmiş, camekandan görülen şehir (İstanbul) manzarasından gökdelende bulunduğu anlaşılan bir ofis. Odanın bir tarafında büyük bir ofis masası, üç deri koltuk, diğer tarafında ise büyük bir toplantı masası ve çevresinde sandalyeler var.

Ofis masasının başında takım elbiseli 50'li yaşlarda bir adam Ufuk, elinde tuttuğu bir kağıdı dikkatle incelemekte.

Ufuk'un karşısında, masanın önündeki koltuktan birinde Müjde bacak bacak üstüne atmış, boynu ve omuzları dik, kendinden emin bir şekilde oturmakta.

UFUK – Boğaziçi Üniversitesi Ekonomi Bölümüne dereceyle girmiş ve bölümü yine dereceyle bitirmişsiniz. Burslu okumuş ve yarışmalarda da derece kazanmışsınız. CV'niz gerçekten etkileyici. If we can continue our interview in English... (Müjde'nin aşırı güveninden rahatsız olmuş ve onun

açığını yakalamak istercesine bir tavırla) I was wondering why you quit your last job.

Müjde'nin istifini bozmamasından bu soruya hazırlıklı olduğu bellidir.

MÜJDE – As the manager of risk management department busy with the financial risks, it could be sometimes impossible to foresee the risks involved among your employees.

Müjde beni yakalayamazsın dercesine, koltuğunda daha rahat bir pozisyon almıştır.

UFUK – You mean some of your colleagues didn't want you to be there, the reason of which I haven't understood completely.

Ufuk'un gözleri hırs ve inatla parlar.

Müjde belli etmemeye çalışsa da, yüzünün hafif kızarmasından, bu sorudan duyduğu rahatsızlık apaçık ortadadır.

MÜJDE - My work has always been of a great importance for me, which more irresponsible people can find annoying.

UFUK – Verdiğiniz bu değerli bilgiler için teşekkür ederim. Size sonucu resmi mühürlü bir mektupla bildireceğiz.

MÜJDE (İmalı bir şekilde) – Ben teşekkür ederim.

UFUK (Altta kalmayarak) – Sizinle tanışmak bir zevkti.

Müjde ve Ufuk el sıkışırlar

SAHNE 17

YETİŞKİNLİK,DIŞ,GECE, APARTMAN ÖNÜ

Hava kararıyor.

Sessiz sakin bir sokak.

Ağaçların sallanmasından ve Müjde'nin saçlarının uçuşmasından hafif rüzgâr olduğu belli.

Ağaçların çiçek açmış olmasından ve uçuşan polenlerden bir bahar havası seziliyor.

ERKEK (DIŞ SES) – Abla, bir ekmek parası be...

Dilencinin tasına çarpan bozuk paranın sesi.

(Bir önceki sahnedeki kıyafetlerle) Müjde, sanki dilenciye para vermek onu rahatlatmışçasına belli belirsiz gülümser. Yalpalayarak yürümesinden sarhoş olduğu bellidir. Müjde hapşurur. Bir siteden içeri girer. Güvenlik görevlisine merhaba anlamında gülümseyerek onun yanından geçer. 7 no'lu apartmanın önünde durur. Büyükçe olan çantasına el atar, karıştırır; anahtarlarını aradığı halinden bellidir. Bir tekir kedi Müjde'nin yanına gelir, kafasını ona doğru kaldırarak, adeta yalvarırcasına miyavlar.

Müjde, kediye fark edince irkilir. Kediye eliyle gitmesini işaret eder, kendini geri çeker.

MÜJDE - Pişt, pişt

Müjde üzerinde kapıcı yazan zile basar.

MÜJDE – Muhterem Efendi, Müjde ben, 23 numara.

Otomat sesi.

Kapı açılır. Müjde içeri girer.

ERKEK (DIŞ SES) – Mektubunuz vardı.

Müjde çoktan kapıdan içeri girmiştir.

SAHNE 18

YETİŞKİNLİK,İÇ,GÜNDÜZ, MÜJDE'NİN EVİ

Sabah ışıkları.

Tabağa dökülen cornflakes sesleri.

Stüdyo daire havasında, Amerikan mutfaklı, giriş kapısını da içeren geniş bir salon, kahverengi ve onu adeta yırtan cart kırmızı tonlarıyla döşeli. Duvarda yağlıboya şehir ve insan tabloları ile bir ayna ve bir saat.

Tabaktaki cornflake eklenen sütün beyazlığında kaybolan sarı cornflakesler.

Müjde'nin üzerindeki kedili pijamalardan, dağınık saçlarından yeni uyandığı belli. Koltuğa yayılıp cornflakes yemeye başlar. Baş ağrıyormuşçasına başını ovuşturur. Sanki bir şey beklemişçesine saate bakar ve iç geçirir. Sinirli sinirli ayağını sallamaya başlar.

Cep telefonu çalar.

Müjde heyecanla cep telefonunu açar.

KADIN (KAYITLI DIŞ SES) – Merhaba, sizi BM bankasından arıyoruz...

Müjde telefonu kapatır. Televizyonu açıp kanal kanal gezinmeye başlar. Diziler, kadın programları, yarışma programları derken reklamlarda durur. Ekran donmuş gibi tepkisiz ve boş boş bakmasından televizyon izlemediği bellidir.

Reklamda genç bir erkek genç bir kadına üzerinde tek bir mum olan bir dilim kakaolu kek getirir.

GENÇ ERKEK – Doğum günün kutlu olsun, hayatım!

Müjde sanki aniden uykusundan uyandırılmışçasına irkilir. Televizyonu kapatır.

Amerikan mutfağına geçer. Buzdolabını açar. Elinde bir kekle aynanın karşısına geçer, keki yemeye başlar. Gözünden bir damla yaş süzülür.

Kapı zili çalar.

Müjde aynaya bakarak gözünü siler, sanki düzeltmek istermişçesine hızlı ve sinirli bir şekilde yüzünü birkaç kez eller, çekiştirir. Kapı deliğinden dışarı bakar. Suratı asılır. Kapıyı açmaktan vazgeçmişçesine koltuğa geri döner.

Zil ısrarla çalmaktadır.

Ayağa kalkıp kapıya yönelir. Aynaya bakıp saçlarını cebinden çıkardığı bir tokayla tutturup biçim vermeye çabalar. Kapıyı açar.

Muhterem görünür.

MÜJDE – Ekmek almıyorum, biliyorsunuz.

MUHTEREM – İş gazetesi istediğiniz... Bi de posta var.

MÜJDE (söylenerek) – Fatura adresini eve ne zaman aldırılmışım ki...

Müjde kapıyı kapatır. Koltuğuna geri döner. Gazeteleri, ilgisizce, sehpanın üzerine koyar. Bir an için her şeyi unutmuşçasına büyük bir heyecanla kumandayı eline alır ve kanalı değiştirir.

Clementine çizgi filminin şarkısı duyulur.

SAHNE 19 ÇOCUKLUK,İÇ,GECE, BARIŞ'IN EVİ (OTURMA ODASI)

Televizyonun üzerindeki düğmeden bir el televizyonu kapatır.

JALE – Hadi yatağa...

MÜJDE – Babam daha gelmedi ki! (yalvarırcasına) Babamı arayabilir miyim?

Jale, Müjde'ye sarılır, onun hizasında olacak şekilde yere eğilir ve onu iki yanağından öper.

JALE (gülümseyerek) – Babanın önemli bir işi olmasa bizi arardı zaten, di mi?

Müjde'nin kafasında sanki bir ampul yanmışçasına neşesi yerine gelir.

MÜJDE – Belki de annemi almaya gitmiştir.

Jale de zoraki gülümser.

JALE – Hem sen bizimle kalmak istemiyor musun bakiyim, seni seni...

Jale şakasına hafifçe Müjde'nin poposuna vurur. Bir koluna Müjde'yi, bir koluna Barış'ı takarak odadan çıkarlar.

Yerde küçük bir kilim, küçük basit bir portmanto ve portmantonun üstünde çevirmeli yeşil bir telefon.

Zil çalar.

Jale kapıyı açar.

Gürol'un ayakta zor durmasından ve konuşma tarzından kör kütük sarhoş olduğu bellidir.

GÜROL – Müjde nerede?

JALE (şaşkın) – Sen içer miydin!

GÜROL (ısrarla) – Müjde nerde?

JALE – İstersen bu gece bizde kalsın, uyandırmayalım.

Gürol, birden hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlar, ve Jale'ye sarılır.

Jale ne yapacağını bilemez halde, Gürol'a sarılıp onun sırtını sıvazlar.

Müjde uyanıp içerdeki odadan gelmiş gözlerini ovuşturmaktadır. Ellerini gözlerinden çekince

Gürol ve Jale'ye bakarak şaşkın bir tavır takınır.

Müjde, Gürol'a yaklaşır. Parmaklarının ucuna basarak yükselir ve Gürol'un ağzını koklar.

Müjde, yüzünü ekşitir. Müjde birden kafasında ampul çakmışçasına gülümser.

MÜJDE – Annemle çıkışını mı kutladınız yoksa!?

Gürol, hafifçe iç geçirir.

Jale'nin yüzü önüne düşer.

GÜROL – Hadi çabuk ol, abini de alcaz daha.

Masanın üzerinde mumlarından ve süslemesinden anlaşılacağı üzere bir doğum günü pastası, kuruyemiş, jöle, kuru poğaç ve cam şişede 1 litrelik Coca-Cola ve Yedi Gün.

MÜJDE – Yakışmış mı?

Saçına örgü taç yapılı Müjde yeşil kadife elbisesinin eteğinin iki ucundan tutarak kendi etrafında döner.

Jale eliyle nefis işareti yapar. Duraksayıp bir an düşünür. Şakacıktan kaşlarını çatar

JALE – Hani çoraplar?

Müjde koşarak odadan çıkar.

Jale arkasından gülümser. Masaya tabakları dizmeye başlar.

Siren sesi duyulur.

Müjde korka korka Jale'nin yanına gelip eteğine tutunur.

Jale, Müjde'ye sarılıp onunla birlikte yere oturur.

Kapı zili çalar.

Jale kapı deliğinden bakar, sürgüyü açar.

Üzerinde paltosuyla Gürol hızla içeri girer.

GÜROL – Yine sokağa çıkma yasağı!

Jale hay allah dercesine elini kaldırarak açar.

JALE – Barışla Cemil neredeler acaba? Müjde'ye hediye alıp geleceklerdi.

Müjde sessiz sakın bir köşeye çekilir, gözleri dolu doludur.

GÜROL – Bir postaneyi ara bakalım.

Jale, odadan çıkar.

Gürol, televizyonu açar, haberleri izlemeye başlar.

Gürol'un gözleri Müjde'ye ilişir.

Müjde yere çökmüş sessiz sessiz ağlamaktadır.

Gürol, Müjde'nin yanına gider. Müjde'nin saçını okşar. Müjde'nin elini eline alır ve paltosunun cebine sokar.

Müjde'nin eli paltonun cebine girince bir an yüzünde bir tebessüm belirir. Cepten küçük bir paket çıkarır.

Gürol açmasını isteyen gözlerle Müjde'ye bakar.

Müjde sevinçle paketi açar. İçinden kurmalı bir müzik kutusu çıkar. Müjde hemen kurar ve melodi çalmaya başlar.

SAHNE 22

YETİŞKİNLİK,DIŞ,GÜNDÜZ,CADDE

Müjde'nin üzerinde kumaş pantolon, sade koyu renk bir bluz, siyah ciddi görünümlü ayakkabılar vardır.

MÜJDE - Çok pahalı diyorsun, ondan fazla vermem.

30'larından şişmanca bir çingene kadın Leyla ellerindeki papatyaları gösterir. Leyla kaldırımda önünde farklı çeşitlerde rengarenk çiçeklerle oturmaktadır

LEYLA – Ablacım, küçük görme çiçeklerimi, baksana ne güzel açmışlar, tıpkı senin gibi.

MÜJDE – Ona anlaştıysak ver.

Leyla durumdan pek hoşnut görünmediğini belli edercesine yüzü düşer.

LEYLA – Seni mi kırcaz abla.

10 yaşlarında minyon tipli, sümüklü bir kız Alev, Leyla'nın yanında bitiverir. Alev yan gözle Müjde'ye baktıktan sonra, Leyla'nın kulağına bir şey söyler.

Leyla bir eliyle bir kucak dolusu papatyayı sarmaktayken bir eliyle de Alev'in poposuna vurur. Alev'e kötü kötü bakar.

Alev, Leyla'ya doğru eğilerek dil çıkarır. Yaklaşık 500 metre ilerideki baloncuya doğru koşar.

Alev'in baloncuya kıvrana kıvrana bir şeyler söylediği görünmektedir.

Baloncu uzaklaş dercesine bir el hareketi yapar.

Alev biraz daha uzağına gider. Baloncuya gözlerini dikip bakmaya devam eder.

Müjde papatyaları alır. Biraz ileride bankta oturan Özge'nin yanına gider.

ÖZGE – Çingeneler bırakmıyorlar insanın yakasını. Niye çiçekçiye gitmedik ki...

Özge ayağa kalkar. Yürümeye başlar.

Müjde, Özge'den aksi tarafa doğru döner. Müjde işaret ve orta parmağını parmağını havaya kaldırarak iki dakika rica eder. Müjde'nin, baloncunun yanına gittiği, kırmızı bir balon aldığı ve balonu Alev'e verdiği görülür.

Alev'in şaşkın ama mutlu bir şekilde gülümsediği görülür.

SAHNE 23

YETİŞKİNLİK,İÇ,GÜNDÜZ,AKIL HASTANESİ

Açık renklerin hakim olduğu manzara resimleriyle dolu pastel yeşil renkte duvarlar, sütlü kahve bir halıfleks, yeşil kadife bir yatak, sütlü kahve bir komodin, orta boy bir televizyon, tül perdeler.

Saçları ağarmış ve yaşlanmış Nur kapıya sırtı dönük bir şekilde pencereden dışarı bakmakta.

Kapı açılır.

(Bir önceki sahnedeki kıyafetlerle) Müjde elinde çiçeklerle içeri girer. Çiçekleri Nur'a uzatır.

Nur, çiçekleri eliyle iter.

NUR – Her yer kavak dolu.

MÜJDE – Papatya mevsimi geldi. En sevdiğin çiçekler...

NUR – Kavaklar beni boğabilir.

Müjde ne diyeceğini bilemezcesine hala sırtı dönük ayakta duran Nur'a bakmaktadır.

MÜJDE – Bugün Murat'la görüşeceğim. Bir diyeceğin var mı? (Nur'dan herhangi bir tepki gelmemesi üzerine) Yakında bir oda boşalacakmış, oraya geç istersen.

NUR – Kavaklar peşimi bırakmaz. Tehdit ediyorlar beni! Geri vermeyeceklermiş onu... Naparım ben çocuğum olmadan...

MÜJDE – Anne, ben de çocuğun değil miyim!

NUR – Hayır, hayır, çıkın odamdan!

Nur birden hıçkırıklara boğulur ve kendini yere atar.

Hemşire hemen koşar.

SAHNE 24

YETİŞKİNLİK,İÇ,GÜNDÜZ, SERGİ

Camekandan içeri sızan parlak gün ışığına, spot lambaları eşlik etmekte.

Belirli aralıklarla duvarlara asılmış, altlarında bilgileri verilmiş, spot lambalarca aydınlatılan tablolar.

Biri kız biri erkek iki küçük çocuktan büyük erkek olanın küçük kız olanın avucuna yiyecek verdiği, yağlı boya bir tablo.

ERKEK (KALIN BİR DIŞ SES) – Daha entel bir yer bulamadın mı?

Tablonun altında “Francois Sauvage – Cozy Kitchen Scene (Sıcak Mutfak Sahnesi)” yazmakta.

MÜJDE – İkimizin de canı daha az sıkılır diye düşündüm.

Orta boylu, hafif göbekli, koyu renk saçlı Murat, (bir önceki sahnedeki kıyafetler üzerinde olan) Müjde'nin yanında dikilmektedir.

Başka bir tabloya doğru ilerler.

MURAT – İşte ayakta, burada ayakta... Ayaklarıma kara sular indi.

MÜJDE – Ne söyleyecektin bana?

MURAT – Babam nihayet evin satışına razı oldu. Ben gerekli evrakları hazırlattım. Senin de imzanı aldıktan sonra götürüp babama imzalatacağım.

Müjde, sevinmekle üzölmek arasında gidip gelircesine buruk bir yüz ifadesi takınır.

MÜJDE – İsabet olmuş.

MURAT (gizli bir zevk almışçasına) – Hayırdır... İşten falan mı çıkarıldın yoksa...

MÜJDE (fevri bir şekilde) – Biraz paraya ihtiyacım var, yatırımlarımla ilgili.

MURAT – Yatırımlarını sevsinler... Biraz da hayata yatırım yapsana...

MÜJDE (ters ters bakarak) – Biz neye yapıyoruz!

MURAT – Hep iş, hep iş... Evlen, çoluk çocuğa karış, bir aile kur...

MÜJDE – Beni yatılı okula gönderilirken neredeydi bu aile? (burun kıvrarak)

Hem sen karıştın da n'oldu...

Murat kafasını yana sallayarak iç geçirir. Tövbe estağfurullah dercesine dudaklarını oynatır.

Müjde ve Murat, sergiden çıkmak üzere kapıya yönelirler.

Murat tam ağzını açacak bir şey söyleyecekken, Müjde onu engellemek istercesine atak davranır.

MÜJDE – Telefon edersin madem.

Müjde gitmek üzere tam kapının eşiğine adımını atmıştır ki Murat onu omzuna dokunarak durdurur. Kapının eşiğinde ikisinin de yüzünün yarısı gölgede, yarısı aydınlıkta kalmaktadır.

Kapının üzerinde Siblings (Kardeşler) Sergisi yazmaktadır.

MURAT – Elif seni görmek istiyor.

Arabaların son hız geçtiği geniş bir cadde.

(Bir önceki sahnedeki kıyafetlerle) Müjde trafik ışıklarında dolmuştan iner. Işıkların düğmesine basıp beklemeye başlar.

Büyükçe bir tekir kedi karşıdan karşıya geçmeye çalışır. Hızla geçen bir araba kediye ezip yoluna devam eder.

Müjde refleks olarak gözlerini kapatıp yüzünü çevirir.

Işık yeşil yanar.

Müjde tam karşıdan karşıya geçmek üzere adım atmışken, belli belirsiz ince bir kedi miyavlaması duyar. Yanında sıska bir yavru tekir kedi durmaktadır.

Müjde karşıdan karşıya geçer, yürümeye başlar, gözden kaybolur.

(Bir önceki sahnedeki kıyafetlerle) Müjde, elinde kendinden uzakta tutmaya çalıştığı bir torbayla sitenin dış kapısından içeri girer. Torbadan gelen acıklı miyavlamalardan içinde bir kedi olduğu bellidir.

Muhterem görünür.

MUHTEREM – Hayırdır abla.

MÜJDE – Muhterem Efendi, bahçeye bir kedi bırakıyorum. Büyüyene kadar kalacak.

Muhterem başıyla onaylar.

Müjde torbayı boşaltmak istercesine ters çevirince kedi düşer.

MUHTEREM – Gel pisi pisi...

Nur televizyondaki donuk ağaç resmine bakmaktadır.

NUR (mırıldanarak) – ♪ Ah kavaklar ah kavaklar acı düştü peşime

Gürol içeri girer.

NUR (gittikçe sesini yükselterek) – Gidin buradan, daha başka ağaç istemiyorum. Her yerde ağaçlar, her yerde kavaklar. Bebeğimi aldılar.

Hastanın gittikçe yükselen sesinden rahatsız olmuşçasına, doktor içeri girer. Gürol'u omzundan tutarak dışarı çıkmaya yönlendirir.

DOKTOR – Ona burada faydalı olamayız. Akıl hastanesi te...

Gürol kapıdan çıkar. Bir sigara yakar.

Bütün kapıların açıldığı bir hol. Açık kapılardan darmadağınık bir ev seçilmekte. Holde aynalı bir portmanto, çiçek şeklinde şirin küçük bir halı, duvarda el yapımı cam arasına sıkıştırılmış küçük çiçeklerden oluşan bir tablo. 8.30'u gösteren bir saat.

Üzerinde siyah önlüğüyle Müjde, kapalı bir kapıyı açar.

MÜJDE – Babacım kalksana.

Gürol'dan belli belirsiz homurtular gelir.

MÜJDE – Hastaların bekler.

Gürol'dan bir süre cevap gelmez.

Müjde kapıyı geri kapatmak üzere bir hamle yapar.

GÜROL (tersleyerek) – Üstünü giyinsene, asıl sen okula geç kalacaksın.

Müjde suratını asarak kapıyı kapatır.

Murat, mutfakta ayaküstü cips yemekte.

Müjde, mutfağa girer. Açık kapıdan Müjde ve Murat seçilmekte.

MÜJDE – Yakamı gördün mü?

Murat banane dercesine omuz silker.

Müjde mutfaktan çıkar. Çocuk odasına girer, odadan boynunda bağlanmamış yakasıyla çıkar.

Holdeki portmanto aynasında yakasını bağlar, buruşuk yakasını eliyle düzlemeye çalışır.

Mutfağa geri döner. AEG marka iki kapalı küçük ama hantal buzdolabının kapağını açar.

Dolabın üst bölmesindeki sarelleyi almaya çalışır, boyu yetmez.

Murat, Müjde'ye bakar ama umursamadan mutfaktan çıkar.

Müjde, sandalyelerden birini çekip üstüne çıkıp sarelleye ulaşır. Sarelle'yi alıp mutfaktan çıkar. Oturma odasına girer. Televizyonu açar.

SAHNE 29

ÇOCUKLUK,DIŞ,GÜNDÜZ,AİLE EVİ BAHÇESİ

Murat kırmızı bisikletini bahçe kapısının demirlerine yaslar. Acelesi varmışçasına eve koşar.

15 yaşlarında, esmer, uzun boylu bir çocuk Mehmet bisiklete binerek hızla uzaklaşır.

Elinde bir futbol topuyla evden çıkan Murat'ın gülümseyen yüz ifadesi, yerini önce şaşkınlığa, sonra öfkeye bırakır. Adeta başından aşağı kaynar sular dökülmüştür. Topu bahçeye fırlatır.

MURAT – Baba, ba...

Gürol kapıyı açar.

Murat'ın gözleri dolu doludur.

MURAT – ba... Bisikletimi çalmışlar.

Gürol uykulu ve baygın bir suratla Murat'a istifini bozmadan bakmaktadır.

GÜROL – Ne bağırıyorsun deli gibi, bir şey oldu sandım.

Murat, kendini ağlamamak için zor tutmakta ve öfkeden kızarmış yüzünde parıl parıl parlayan gözleriyle yardım dilercesine Gürol’a bakmaktadır.

GÜROL – Yenisini alırsız.

Murat, sanki beklediği yardım bu değilmişçesine, iyice öfkelenir.

MURAT – BABA!

Murat, öncekinden daha hızlı bir şekilde koşarak bahçeden çıkar. Sokak boyunca, nereye gittiğini bilmeksizin deli gibi koşmaya başlar.

SAHNE 30

ÇOCUKLUK,DIŞ,GÜNDÜZ,SOKAK

Murat sokakta olan gücüyle sağ yöne doğru uzun bir süre koşar.

...

Murat durur ve nefesi kesilmişçesine hafif yere eğilir. Murat’ın sırtına bir el değer.

18 yaşlarında cüsseli bir çocuk Hakan görünür.

HAKAN – Kardeş, iyi misin?

Murat’ın öfkeden ve koştuktan kızarmış yüzüne şaşkınlık da eklenir.

Hakan, Murat’ı omzundan tutar kaldırırma çeker.

Murat ilk anki şaşkınlığını üzerinden atmış ve toparlanmış görünür.

MURAT (temkinli) – Siz kimsiniz?

HAKAN – Hakan, mahalleden bir abi diyelim.

MURAT – Bisikletim çalındı da.

HAKAN – Mahalle çeteleridir.

MURAT – Ne çetesi?

HAKAN – Siyasi gruplar.

MURAT – Benim ilgim yok ki siyasetle falan.

HAKAN – Bir tarafa ait değilsen daha çabuk yerler seni. (arkadaşça sırtına dokunarak) Gel hele bir çay içelim, kendine gelirsin.

SAHNE 31

ÇİZGİ FİLM

16. yüzyıl. Venedik, Türk tehdidi altında. Şehir konseyi Leonardo Da Vinci`den, Türkleri püskürtmek için bir savaş makinesi icat etmesini ister. Da Vinci planı teslim etmek için yola çıktığında, konsey üyesi, Malmoth'un adamı Kont Cafardo ve adamlarının saldırısına uğrar. Cafardo planı çalıp konseyin başına geçmek ister. Çarpışma sırasında yere düşen planı Clémentine'in yanındaki Pinokyo alıp kaçar. Da Vinci de Clémentine'i atölyesine götürür. Mona Lisa henüz tamamlanmamıştır. Plan hala bulunmamıştır. Türkler şehri ele geçirmek üzeredir.

SAHNE 32

ÇOCUKLUK,İÇ.GECE,MÜJDE'NİN AİLE EVİ (OTURMA ODASI)

Televizyon, ardından televizyonu kapatan bir el görünür. Murat televizyonun yanında dikilmektedir. Öfkeyle Müjde'ye bakar.

Müjde, adeta şok olmuştur.

MÜJDE – Abi ne zararı var sana!?

MURAT (kendinden emin) – Keşke zararı tek bana olsa!

MÜJDE – Pinokyo yalan söylüyor diye mi diyorsun anlamadım ki!

MURAT (hiddetle) – Bak hala anlamamış gibi konuşuyor. Sen Türk değil misin? Zehirliyorlar milleti bunlarla. Bundan sonra yasak!

Müjde'nin yüzünden olan bitene bir anlam veremediği okunmaktadır. Müjde suratını asar, neredeyse ağlamak üzeredir.

Murat yumuşar.

MURAT – Abin kötülüğünü ister mi hiç...

Murat, Müjde'nin başını okşar.

SAHNE 33

YETİŞKİNLİK,İÇ, GÜNDÜZ, KONFERANS SALONU

Üniversite amfisini andıran geniş ama modern bir salon.

Salon hemen hemen dolu. Takım elbiseli insanlar ellerinde dosyalarla kendilerine yer aramaktalar.

MÜJDE – İşe başvuranların da eğitime katılmalarını zorunlu tutuyorlar...hı,

hı... iyi bir holding canım... başlıyor. Sonra konuşuruz.

Müjde cep telefonunu titreşime alıp çantasına koyar. Amfinin ortalarında bir yerde oturmaktadır.

Beyaz bir tahta önünde takım elbiseli, asık suratlı, 40'lı yaşlarda bir adam Ali konuşmaya başlar.

ALİ – Alışveriş, psikologlarca çağımızın hastalığı diye nitelense de ben de tam aynı sebepten, alışverişi çağımızın terapisi olarak görmekteyim. Giderilemeyen duygusal ihtiyaçların yerini, erişimi kolay somut ihtiyaçlar almaktadır. Bu noktada, müşteriye etkilemenin ilk aşaması, içten bir şekilde gülümsemektir.

Müjde, etrafındakilere belli etmemeye çalışarak çantasından bir kitap çıkarır, açar ve okumaya başlar. Sanki kitapta okuduğu bir şey hoşuna gitmişçesine kendi kendine gülümser.

ALİ – İkinci aşama ise göz temasıdır, çünkü kendisiyle ilgilenilmediğini hisseden müşteri için ürün ne kadar cazip olursa olsun ikinci sırada gelir.

Müjde, yanında oturan adamın aksi ve ne yapıyorsun dercesine sorgulayan bakışlarıyla göz göze gelince kitabı utanarak çantasına koyar. Dinlemeye koyulur. Sıkıldığını belli edercesine esner.

ALİ – Üçüncü aşamada ise, her işin ama özellikle bizim işimizin olmazsa olmazı, kendine güven var. Alışveriş hiyerarşisinde, alım gücü olan kişinin müşteri olması, onu satıcıdan üstün kılmaz. Kendine güvenen bir satıcı, önce müşterinin kendisine inanmasını sağlar, bu noktadan sonra da ona satamayacağı şey yoktur. (ilk kez ve pis pis gülümseyerek) Menopoz dönemindeki bir kadına prezervatif bile satabilirsiniz.

Müjde, sanki bu laf bardağı taşıran son damlaymışçasına ayağa kalkar. Geçebilmek için yanındaki koltuklarda oturan herkesi kaldırır ve insanların rahatsız olduğunu gösteren bakışlarının hedefi olur. Kendine son derece güvenen bir edayla konferans kapısına doğru yürüyüp çıkar gider.

Ali'nin lafı sanki kısa bir an bölünmüş gibidir.

SAHNE 34

YETİŞKİNLİK,İÇ,GECE,APARTMAN KORİDORU

Posta kutularının ve posta kutularının karşısında asansörün bulunduğu, geniş bir apartman koridoru.

Müjde, apartman kapısından içeri girer.

Kedi (sahne 25) apartmandan içeri girmek istercesine kapının camına sürtünmektedir ve ağzı hareketlerinden sürekli miyavladığı bellidir.

Müjde posta kutusunun yanından geçip gider. 23 no'lu posta kutusunda yeşil bir zarf durmaktadır.

Müjde, asansörün düğmesine basar ve asansörü beklemeye koyulur. Yüzünde canı sıkkın bir ifadeyle, iç geçirir, arkasına döner. Yüzünde birden şaşkın bir ifade belirir, posta kutusuna bakmaktadır. Yüzündeki şaşkın ifadenin yerini heyecanlı bir ifade alır. Hızlı hızlı posta kutusuna yürürken, apartman kapısı açılır ve içeri giren şişman 60'larında bir kadın Neriman'la çarpışır. Müjde sarsılmış görünür. Kafasını hafif indirip iki elini kaldırarak adeta özür diler. Aynı heyecanla hedefine doğru ilerler.

Neriman kafasını sallayarak söylenir. Asansöre biner.

Müjde, eline zarfı alır almaz yüzü buruşur. Sinirle zarfı yere atar. Gözleri dolu dolu, kendini kaybetmişçesine yüzünü ellerinin arasına alır. Yere çöker kalır.

Anahtar ve ayak sesleri duyulur.

Müjde ayağa kalkar, asansöre doğru yürür, asansörün düğmesine basar ve asansörü beklemeye koyulur.

MUHTEREM – İyi akşamlar, abla.

Müjde, başıyla selam verir.

MUHTEREM – Mektup size galiba.

MÜJDE (suçüstü yakalanmışçasına kekeleyerek) – Görmemişim... çocuklar düşürmüş olacak

SAHNE 35

YETİŞKİNLİK,İÇ,GECE,MÜJDE'NİN EVİ

(Bir önceki sahnedeki kıyafetlerle) Müjde, içeri girer girmez evin kapısının önünde yere çöker. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlar.

Telefonu çalar.

Müjde, telefonu çantasından çıkarır. Gözyaşlarını siler, burnunu çeker.

MÜJDE – Efendim Özge... Sağol, sen?...Olabilir cuma... Yok daha mektup işle ilgili... Tamam, görüşürüz.

Müjde, ne yapacağını bilmezcesine, etrafına bakınır. Ev dağınıktır. Bir şevkle ayağa kalkar. Üstünü çıkarır. Koltukların minderlerini düzeltir, masanın üzerindeki tabak ve bardağı alır, mutfığa koyar. Mutfaktaki çöpü ve sehpadaki gazeteleri alır. Evin kapısını açar, önüne koyar. Gazetelerin arasından bir mektup düşer. Zarfa bakar, kırmızı bir zarftır. Müjde, zarfı eline alır, kapıyı kapatır. Çantasının yanındaki diğer zarfa bakar; yeşil bir zarftır. İki zarfı yan yana tutar, aynı elyazısıyla yazılmıştır: “Müjde’ye”. Zarfların üzerinde başka hiçbir şey yazmamaktadır.

SAHNE 36

ÇOCUKLUK,DIŞ,GÜNDÜZ,SOKAK

Güneş batmak üzere, gökyüzünü çeşitli renklere boyuyor.

Müjde, Barış, Onur ve yaşlıları bir kaç çocuk, kaldırımında oturmuş, kafa kafaya vermişler.

Müjde, elindeki beş taşı yere koyar.

MÜJDE – Ben bitirdim beşleri de.

Onur, eline bir taş alır. Sol eliyle birini havaya atarken, diğer eliyle yerdeki taşlardan birini sağ eline alır. Bunu üç kez daha yapar. Sol eliyle birini havaya atarken, diğer eliyle yerdeki taşlardan ikisini sağ eline alır. Bunu bir kez daha yapar. Sol eliyle birini havaya atarken, diğer eliyle yerdeki taşlardan üçünü sağ eline almaya çalışır ama yapamaz.

BARIŞ – Yandın, yandın!

ONUR – Daha ikilerdeyim!

MÜJDE –Onur, üçlere geçmiştin!

ONUR – Ben oynamıyorum ya!

MÜJDE – Mızıkçı n’olcak!

BARİŞ – Hadi yakar top oynayalım?

ONUR – Ben saycam o zaman!

Müjde hadi çabuk ol dercesine elini hızla sallar.

ONUR (her bir sözcükte bir başkasını parmağıyla işaret ederek) – Portakalı soydum, başucuma koydum, ben bir yalan uydurdum, duma duma dum!

Onur’un eli son sözcükte Barış’ta durur.

ONUR – Sen karşı takıma. Renkli mi oynıcaz?

MÜJDE – Bu yakartop, istop değil ki, renk yok.

Onur saymaya devam eder.

Barış, Onur’un arkasına geçip Onur’a eliyle iki kulak işareti yapar.

Müjde güler.

Onur rahatsız rahatsız arkasına bakınır.

Barış hiçbir şey yapmamış gibi gayet ciddi görünür.

Onur önüne dönüp saymaya devam eder.

Barış yine kepçe kulak işareti yapar.

Müjde gülmemek için kendisini tutmaya çalışsa da kızarır ve gülmeye başlar.

Onur hışımına Barış’a döner.

ONUR – Ne yapıyorsun ya!?

Ufak tepek, pek cılız 10 yaşlarında bir çocuk Eren koşarak gelir.

EREN – Araba geliyor.

MÜJDE, BARİŞ, ONUR VE DİĞER ÇOCUKLAR (hep bir ağızdan) – Heyyy!

Hepsi birlikte arka sokağa aceleyle koşarlar. Onur kilosundan dolayı arkada kalmıştır.

ONUR – Yavaş ya...

Belediye ilaç arabası, ortalığı bulut gibi yaparak beyaz bir duman yaymaktadır. Çocuklar arkasından kollarını açmış uçar gibi yaparak koşmaktadırlar.

Duman yavaş yavaş havaya yükselmektedir.

KADIN (seslenerek) - Erennnn, Erennn! Getirtme yanına, demedim mi koşma diye ilaç arabasının arkasından.

SAHNE 37 ÇOCUKLUK,İÇ,GECE,MÜJDE’NİN AİLE EVİ(OTURMA ODASI)

Müjde, Murat ve Gürol televizyon izlemektedir.

Gürol’un yüz ifadesinden aklının başka yerde olduğu bellidir.

Televizyonda Mehter Marşı çalmakta.

ERKAN YOLAÇ (DIŞ SES) - Yarışmamızın kurallarını biliyorsunuz.

Kesinlikle evet, hayır kelimelerini kullanmayacaksınız. Yanıma alayım sizi şöyle... Biraz daha. Tamam duyduğunuz zilin sesini yarışmamız başladı.

İsminizi öğrenebilir miyim?

MÜJDE – Baba, örtmenimiz mektup arkadaşı bulun dedi. Anneme yazsam olur mu? Hem çabuk iyileşir.

MURAT – Salak mısın sen ya, annen senin arkadaşın mı?

GÜROL – Mektup arkadaşı olarak, yabancı ülkelerden arkadaş edinilir benim bildiğim. Ama daha siz yeni bir dil bile öğrenmediniz ki anlamadım ne iş.

MURAT – Baba ne yapacak zaten gavurlarla konuşup...

Gürol, Murat’a ters ters bakar.

MURAT – Umut Dayım da yabancı ülkede değil mi? Ona yaz.

Müjde’nin gözleri parlar. Kapıdan koşarak çıkar, odasına girdiği görülür.

Rengarenk kâğıtlar ve zarflar, keçeli kalemler, “ay lav yu” görünür.

(Çocuk sesleri)

Rengarenk balonlarla süslenmiş bir restaurant.

10 yaşlarında yaklaşık yirmi çocuk pasta yiyip kola içiyor ve yanlarında onlarla ilgilenmelerinden anlaşıldığı üzere ebeveynleri ve sıska bir palyaço duruyor.

Murat ve 30'lu yaşlarda uzun boylu esmer bir kadın olan Sevin, başında melek tacı ve sırtında yapma kanatlar takılı olan 10 yaşındaki esmer Elif'in yanında duruyor.

Müjde restauranttan içeri girer, etrafına şöyle bir bakınır. Murat'ın yanına ilerler. Müjde ve Murat soğukça öpüşürler. Sevin güler yüzle Müjde'yi yanaklarından öper, Müjde kendisini gülümsemek için zorlayarak Sevin'i öper.

MÜJDE – Şu belgeyi imzalayıp kaçayım.

SEVİN – Elif, seni görünce çok sevinecek. (çocukların oturduğu arka masaya döner) Elif'im gelir misin bir buraya?

Elif, elinde balonu koşarak gelir. Elif'in, Müjde'den gözlerini kaçırmamasından ve ayak uçlarını yere sürtmesinden, Müjde'den çekindiği bellidir.

SEVİN – Hani o çok merak ettiğin halan.

Müjde, Elif'le boyunu eşitlemek istercesine hafif eğilir ve Elif'e elini uzatır.

Elif, Müjde'nin boynuna atlar ve Müjde'ye sımsıkı sarılır.

ELİF – Müjde Hala!

Müjde'nin bu hareketi beklemediği şaşkına dönmesinden bellidir. Müjde de, Elif'e sarılarak karşılık verir ve birbirlerini yanaklarından kocaman öperler.

Sarılmayı ilk bırakan Elif olur.

ELİF (hesap soran bir ses tonuyla) – Niye şimdiye kadar hiç gelmedin?

Hem Müjde hem Sevin hem de Murat bu ani ve doğrudan soru karşısında afallamış, birbirlerine bakmaktadırlar.

SEVİN – Elif'im, halan önceden de gelmişti.

Elif banane dercesine omuz silker.

MÜJDE – Baban oyuncağımı almıştı. Ben de küstüm.

ELİF – Sana hediyelerimi göstereyim mi?

Elif, Müjde'nin elinden tutar ve onu çocukların oturduğu masaya götürür.

Masada oturan çocuklar meraklı gözlerle Müjde'ye bakmaktadırlar.

Elif, Müjde'nin beline sarılır.

ELİF – Benim halam.

Elif, masanın üzerindeki paketleri tek tek eline alıp gösterir:

ELİF – Pokemon çantası, seni seçtim pikaçu diyor hani... Bratz Baby, yüzüne makyaj yapıyorsun... Barbie T-shirt, pembeyi çok seviyorum.. Çek Çek Çantalı Kuaför Seti, upuzun saçları var bak, ama ben her gün farklı şekil yapıyorum... Çantalı telefon, 2 sene sonra babam sahibisini alacak.

Elif, telefonun bir düğmesine basar ve melodisi çalmaya başlar.

Müjde bir an için uzaklara dalıp gider.

ELİF – Sen bana ne aldın hala?

Müjde kendine gelir.

MÜJDE – Çok güzel hepsi, güle güle oyna...

Müjde, çantasından üzerinde “Şebnem Avrupa Gezisi” yazan ince bir kitap görünümünde bir şey çıkarır ve Elif'e verir. Elif hayret içinde elinde tuttuğu şeye bakar.

ELİF – Bu ne?

Elif'in arkadaşları da başına toplanıp bakmak üzere kitabın üzerine eğilirler.

MÜJDE – Kâğıt bebek.

Elif, yavaş yavaş sayfaları aralar. Her bir sayfada, hem kız hem erkek için rengarenk yerel ülke kıyafetleri ve o ülkenin kültürünü yansıtan bir resim vardır. En arkasında da, vücut hatları kesinlikle cinselliği vurgulamayan, mayolu biri erkek biri kız iki çocuk vardır.

SAHNE 39

YETİŞKİNLİK,DIŞ,GÜNDÜZ,SOKAK

Güneş batmak üzere. Gökyüzü rengarenk.

Yağmur çiselemekte.

Müjde, Elif'e el sallayarak McDonalds'tan çıkar. İlk ara sokağa sapar. Sokak Eskicilerle doludur. Yürürken kendi kendine gülümseyen halinden, kendini iyi hissettiği bellidir. Yürürken etraftaki dükkânlara bakınır. Birkaç dükkânın daha yakınına gelip bir şeylere bakar. Yürürken aniden buz kesmişçesine vitrininde küçük biblolar, süs eşyaları ve bir tane çevirmeli müzik kutusu bulunduran bir eskici dükkânına bakakalır. Gözlerini kocaman açar. Çok değerli bir şey görmüşçesine iki elini vitrine dayar, heyecanlı heyecanlı vitrini izlemeye koyulur. Dükkâna girer. Vitrin camından, Müjde'nin dükkân sahibine bir şey sorduğu, dükkân sahibinin maalesef dercesine ellerine iki yana açtığı ve Müjde'nin surat astığı seçilir.

SAHNE 40

YETİŞKİNLİK,DIŞ,GÜNDÜZ,APARTMAN ÖNÜ

(Sahne 25) Kedi çimenleri yemeye çalışmaktadır.

(Bir önceki sahnedeki kıyafetlerle) Müjde kediye bakar. Apartmandan içeri girer. Elinde bir kap sütle döner. Kedinin önüne koyar.

Apartmandan içeri girmek üzeredir ki kedi miyavlamaya başlayarak apartman kapısının camına dayanır.

Müjde geri dönüp süt kabını alır. Apartman kapısını aralar.

MÜJDE (kediye bakarak) – Geç bakalım...

SAHNE 41

YETİŞKİNLİK,İÇ,GÜNDÜZ,APARTMAN KORİDORU

Müjde, bir elinde süt kabıyla asansörü çağırır. Asansör gelir, asansörün kapısını açar. Kediye eliyle geç anlamında işaret yapar.

Apartmanın kapısı açılır. Postacı gelir. 23 numaralı posta kutusuna bir mektup koyar.

Müjde tam asansöre binmiştir ki asansörün kapısını kapatmakla kapatmamak arasında kalır.

Müjde asansörden çıkar.

Postacı apartmandan çıkar.

Müjde posta kutusundan mektubu alır. Apartmanın dış kapısını açar, postacının arkasından gidecek gibi olur. Duraksar. Apartmana geri girer.

Asansörden miyavlamalar gelmektedir. Asansörün kapısını açar. Kedi, adeta Müjde’ye bağırırçasına miyavlamaktadır.

SAHNE 42

ÇOCUKLUK,İÇ,GÜNDÜZ,SINIF

Her sıranın üzerinde farklı bir meyve.

Müjde, Barış, Onur, Eren, Deniz ve Arzu bir halka oluşturmuş tahtanın önünde ayakta durmaktalar.

MÜJDE – Onur, hep şaşıırıyorsun! “Benim adım ayva”dan sonra, “ıştah açarım” diyeceksin!

ERKEK ÇOCUK (DIŞ SES) – Örtmen geliyor...

MÜJDE – Off...

Ayaktaki çocuklar sırasına oturur.

Üstün içeri girer.

Bütün öğrenciler ayağa kalkar.

Üstün kaldırdığı elini aşağıya doğru indirerek oturmalarını ister.

Bütün öğrenciler oturur.

ÜSTÜN – Yerli Malları Haftası için herkes meyvesini getirmiş anlaşılan. Peki, manilerinizi ezberlediniz mi?

Müjde parmak kaldırır.

Üstün, Müjde’yi işaret ederek ona söz hakkı verir.

MÜJDE – Örtmenim bir de piyes hazırladık.

Üstün çok hoşuna gitmişçesine gülümser. Öğrencileri sahneye davet edercesine bir hareket yapar.

BARİŞ - Benim adım elma, elma değil helva, tatlı ses veririm, ağzında eririm.

MÜJDE - Yanıma gel, diyeyim şükür, yiyeyim kütür kütür.

BARİŞ - Sen beni yiyemezsin, paramı veremezsin.

MÜJDE - Çikolata aldım biraz, hiç param yok etme naz.

BARİŞ - Darıldım ben sana, bakmışsın el malına. (gider)

ARZU - Bal dolu içim, paran var mı cicim?

MÜJDE - Param yok, param yok, a benim canım param yok

ARZU - Gelemem gelemem, parasız çocuk gelemem.(gider)

EREN - Benim adım portakal

MÜJDE - Ne olursun burada kal

EREN - Paran varsa al,yoksa düşünceye dal.(uzaklaşır)

DENİZ - Benim adım üzüm.

MÜJDE - Bari sen gel iki gözüm.

DENİZ - Parasıza yoktur sözüm (gider)

ONUR - Benim adim ayva, iştah açarım, parasızdan kaarım (kaçar)

MÜJDE - Eyvah, eyvah kaçırdım yine, pişmanım paramı yediğime.şimdi dursaydı param, olsaydı bir kumbaram. Bu öyle bir ders ki bana, bakmam artık el malına.

Öğretmen alkışlayınca sıralarında oturan diğerk öğrenciler de alkışlar. Müjde, Barış, Onur, Eren, Deniz ve Arzu el ele tutuşarak selam verir.

SAHNE 43 ÇOCUKLUK,İÇ.GECE,MÜJDE’NİN AİLE EVİ (OTURMA ODASI)

Televizyon açık.

AYŞEGÜL ATİK (DIŞ SES) – Ee ben yapınca alışverişimi zaten alıyorum satış fişi.

MÜJDE – Baba, ben tiyatro koluna girdim.

MURAT (dalgacı bir sesle) – şarlatanlık yapcan yani.

MÜJDE – Biz bir dans grubu kurcaz, Tolgahan’ınki gibi. Ama tiyatro da yapcaz.

MURAT – Folklor kolu falan yok mu, dansı n’apcaksın alla alla!?

GÜROL – Müzikal...

MÜJDE – Baba senin tiyatro oynadığın fotoğraflarını göstersene.

Gürol kafasıyla onaylar ve uzaklara dalar.

Telefon çalar.

Gürol, telefon sesiyle irkilip adeta kendine gelir.

Murat telefonu açar.

MURAT – Cemil amca.

Gürol, o kim dercesine elini havaya kaldırıp açarak Murat’ a bakar.

MURAT – Barış’ın babası, hani postanede çalışan.

Gürol, divandan kalkıp telefonu alır. Gürol dinler ve başından aşağı kaynar sular dökülmüşçesine bir yüz ifadesi takınır. Telefonu kapatır, bir an durur düşünür, oturma odasından çıkar.

Müjde, babasının arkasında koşar.

MÜJDE – Ne oldu baba?

Dış kapının sesinden Gürol’un evden çıktığı anlaşılır.

Müjde, oturma odasına geri döner. Yerde uzanarak mektup yazmaya başlar. “Sevgili Umut Dayıcığım” lafı kâğıt üzerinde görünür.

SAHNE 44

ÇOCUKLUK,DIŞ,GECE,ÇOCUK PARKI

Sokak lambaları çevreyi aydınlatmakta.

(Baykuş sesi)

Ara ara bir salıncak gıcirtısı.

Uçuşan saçlardan ve sallanan ağaç yapraklarından hafif rüzgâr olduğu belli.

Boş salıncaklar, kayaklar, tahterevalliler, kum havuzları ve banklar.

30’lu yaşların ortalarında, kumral, açık tenli, renkli gözlü bir adam Cemil ve Gürol bankta oturmakta ve sigara içmekte.

Gürol hafif eğilmiş yere bakmakta, Cemil ise gözlerini gökyüzüne dikmiş.

GÜROL – Faşist köpekler... Bir şeyler değişir sanıyordum, darbeden sonra.

CEMİL – Değişti, artık daha kolay sindiriyorlar.

GÜROL – Umut da çenesini tutamaz ki...

CEMİL – Hakkını arıyor, bizim gibi pes etmedi.

GÜROL – Pes etmek değil ki... Ama aile kurmak, çocukların sorumluluğu... İnsan bunları da düşünmek zorunda kalıyor.

Cemil, sigarayı çekirdek kabuklarının yanına yere atar, ayağıyla söndürür, ayağıyla üstüne kum iter.

CEMİL – Ne yapacaksın?

Gürol bilmiyorum dercesine iki elini kaldırıp yana açar ve indirir.

CEMİL – Silahları elinden alınmış bir askerden farksızsın... Bu olayı sendikaya taşımalı.

Gürol hışımlla ayağa kalkar.

GÜROL (ses tonu artarak) – Silahım olsa ne fark eder? Geri gelecek mi Umut?
Ne diyecem Nur’a, çocuklara... İntikam meleği iş başında!

Cemil onaylamaz bir şekilde kafasını sallar.

CEMİL – Bu kadar basit değil, Gürol. Hayat, ellerinden kayıp gidiyor.

GÜROL – Hayat, bir nefesten ibaret benim için, ve bir artı bir eşit değil artık ikiye.

Gökte bir yıldız kayar.

SAHNE 45

ÇİZGİ FİLM

Hemera, Clementine’ı zor durumdaki Hansel ve Gretel’in bulunduğu ormana götürür.

Clémentine, meşhur pastadan evi bulur. Pencereden içeri baktığı sırada Gretel cadıyı fırına atıp yoketmiştir. Cadının yandığı fırından bir ayna çıkar.

(müzik)

Tavana ya da duvara asılı mankenlerin, manken ellerinin, trafik lambasının, tuvalet kâğıtlarının, masaların, çizgi roman kahramanlarının, tepede dönüp duran pavyon lambalarının, “öpüşmek” yasaktır tabelasının, birkaç tahta kılıcın ve cd üzerine yazılı mönülerin, zil çalarak girilen bir kapının, öykü yazılı kâğıtlarda gelen hesapların, çeşitli ve rengarenk oyunların, şişman bir siyam kedisinin ve üzerinde envai çeşit şekerleme, leblebi tozu, renkli, poşet kolonya, lolipop vb. nostaljik şeylerin yer aldığı bir masanın bulunduğu pop-art şeklinde, dolu dolu dekore edilmiş bir mekan.

Müjde, hipnoz edilmiş gibi dalgın.

Özge, Müjde’ye yaklaşıp onu hipnozdan uyandırmaya çalışırcasına parmağını şıklatır.

Masaya doğru dalmış Müjde, sanki aniden uykudan uyandırılmışçasına irkilir.

Özge, sandalyeye oturur.

ÖZGE – İki dakika yalnız bıraktık, dalmış gitmişsin...

Özge, garsona el eder.

Garson gelir.

ÖZGE – Ben bir orman gazozu daha alabilir miyim?

Garson gider.

ÖZGE – Bu ayın sonu gibi. Uyar mı sana da?

MÜJDE – İşim gücüm yok nasılsa şimdilik...

ÖZGE – Amerika’dan gelir gelmez yapalım istiyorum. Büyük bir davet olmayacak. Maksat nişanlımla yakın arkadaşlarımı tanıştırmak zaten.

MÜJDE – Amerika’da yaşamak büyük bir karar değil mi?

Garson yanında ayıcıklı jelibon bulunan yeşil renk bir gazoz getirir.

Özge teşekkürler anlamında gülümser ve gözlerini kısar.

ÖZGE – Asıl Türkiye’de kalıp ne yapacağım ki?

MÜJDE – Noktalarını burada bırakacaksın yani.

ÖZGE (anlamamış görünerek) – Nasıl?

MÜJDE – Özge’nin noktaları...

Telefon çalar.

Özge, cep telefonunu açar.

ÖZGE – N’aber Barış?

SAHNE 47

YETİŞKİNLİK,İÇ,GÜNDÜZ,SİRK

Sanki bir vasıttan gözüdürcesine hızla geçen şehir manzaraları.

ELİF (DIŞ SES) – Tatilya’ya gidelim mi?

MÜJDE (DIŞ SES) – Seni daha güzel bir yere götüreceğim

ELİF (DIŞ SES) - Nereye nereye?

MÜJDE (DIŞ SES) – Sürpriz!

Müjde, Elif’in elinden tutmuştur, kocaman turuncu bir çadırın girişinde sıra beklemektedirler.

Müjde, bilet alır.

Elif, adeta büyülenmiş gibi dışarıdaki fillere bakmaktadır.

Müjde ve Elif içeri girip otururlar.

Barış da arkalarında bir yerlerde oturmaktadır. Müjde ve Elif’in oturduğu yöne dikkatle bakmasından onları fark ettiği bellidir.

Elif gözlerini kocaman açmış etrafı hayretle izlemektedir.

Trapezci oradan oraya uçuşmaktadır.

Elif’in gözleri de trapezciyle birlikte bir o tarafa bir bu tarafa bakmaktadır.

İpte yürüyen bir adam çıkar.

ELİF – Düşecek!

Elif korkuyla gözlerini kapar.

Müjde, Elif'in gözlerini gülümseyerek açar, yanağına bir öpücük kondurur.

Bir sihirbaz ve bir kadın bir tabutla çıkagelir. Kadın tabutun içine girer. Sihirbaz tabutu ortadan ikiye ayırır.

Elif korkmuş görünür, Müjde'nin elini sıkıca tutar.

Kadın gülümseyerek seyircilere el sallar.

Dört maymun dörtlü bir bisiklete binmektedir.

Elif, kıkırdamaya başlar.

ELİF - Bu dörtlü bisikletten alsak ailece binebiliriz.

MÜJDE – Üçlüsü yeter size.

ELİF – Sen de bineceksin bizle.

Gösteri sona erer. Müjde ve Elif de diğer seyircilerle birlikte ayağa kalkıp olanca güçleriyle alkışlarlar.

Çadırın çıkışında bir palyaço çocuklara pamuk helva dağıtmaktadır.

ELİF – Aaa bu ne?

MÜJDE – Pamuk helva.

Palyaço, Müjde'ye döner ve mavi bir zarf verir.

Müjde şaşırmıştır. Arkalarında sıra olduğu için ilerler.

SAHNE 48

YETİŞKİNLİK,İÇ,GÜNDÜZ,AKIL HASTANESİ

Çiçekli kırmızı yeşil renk bir bluz, açık mavi bir pantolon ve düz taban spor ayakkabı giyen

Müjde, Nur'un yatağının yanındaki sandalyede oturmaktadır.

Nur yatağında uyumaktadır. Nur uyanır, Müjde'ye bakar.

Müjde, Nur'un uyandığının farkında değildir.

NUR – Saçlarının rengine bluzun çok uymuş.

MÜJDE (gülümseyerek) – Nasılsın bugün?

NUR – Niye uzun süredir ziyaret etmiyorsun beni?

MÜJDE (şaşkın) – Daha geçen hafta geldim ama istersen daha sık geleyim.

NUR – Yalan söyleme kızım bana, çocukken hiç böyle huyların yoktu senin.

Artarak devam eden şaşkınlığına rağmen Müjde'nin yüzünden mutluluğu okunmaktadır.

Müjde, Nur'a sınıksı sarılınca da şaşırır Nur olur. Nur, Müjde'nin saçlarını okşar.

SAHNE 49 YETİŞKİNLİK,İÇ,GECE,MÜJDE'NİN EVİ(YATAK ODASI)

Eski tarz, siyah, demir bir karyola, siyah bir gece lambası, söğüt yeşili duvarlar, ahşap kahverengi bir dolap ve tuvalet masası.

Müjde yatağında uyumaktadır.

Acıklı acıklı kedi miyavlamaları.

Müjde yatakta döner. Gözlerini yarım açar, sese kulak verircesine kafasını kaldırır, yatakta doğrulur. Ayağa kalkar. Siyah sabahlığını üzerine geçirir. Odadan çıkar, dairenin kapısına yönelip kapıyı açar. Kapının önü kismuk doludur.

(Sahne 25) Kedi miyavlamakta, sonra kismaktadır.

Müjde'nin yüzünde dehşet belirir. Müjde yatak odasına koşup üzerine bir hırka geçirir.

Dairenin kapısını kapatır ve can havliyle kediyi kucağına alır.

Çeşitli veteriner aletlerinin, ilaç dolu plastik beyaz bir dolabın, bir muayene masasının, kedi, köpek, kuş ve balık gibi ev hayvanlarının resimlerinin beyaz duvarlarda asılı bulunduğu küçük bir oda.

30'lu yaşların sonlarında, beyaz önlüklü, gözlüklü, at kuyruğu yapılmış dağınık saçlı bir veteriner muayene masası üzerinde kediyi eliyle yoklayarak kontrol eder. Özel bir aletle kedinin ağzını açar ve boğazından bir şey çıkarır.

VETERİNER – Toka yutmuş kerata... Böyle huyları var mıdır?

Müjde bilmiyorum dercesine dudak büker.

MÜJDE – Daha yeni.

VETERİNER – Adı ne?

Müjde bir an duraksar.

MÜJDE – Helix!

Veteriner kediyi okşamaktadır.

VETERİNER – Aşılarını yaptırdınız mı Helix Hanım'ın?

MÜJDE – Hayır.

VETERİNER – Gündüz uğrayabilerseniz aşılarını da yapalım.

Müjde kafasını sallayarak onaylar.

Müjde ve veteriner el sıkışırlar.

VETERİNER – Helix Hanım siz de kendinize dikkat edin.

Veteriner, kedi Helix'in patisini sıkar.

Müjde gülümser ve çekine çekine kedi Helix'i kucağına alır.

BARIŞ MANÇO (DIŞ SES) – 10 puan 10 puan 100 puanla şampiyon!

Alkış sesleri.

Yerde rasgele açılmış küçük bir valiz.

Müjde açık televizyona bakarak kıkırdar.

MÜJDE – Barış abi de herkesi şampuan yapıyor.

MURAT – Salak... Şampiyon!

Saç baş birbirine karışmış Gürol, bavulun en üstüne siyah bir takım elbise koyar ve bavulu kapar.

MÜJDE – Ne zaman döneceksin baba?

GÜROL – Çok kalmam.

MÜJDE – Giderken mektubumu da atabilir misin?

Gürol bir an duraksar.

GÜROL – Postaneye uğrayacak vaktim yok.

Müjde cevaptan tatmin olmamışçasına ısrarla Gürol’un yüzüne bakmaya devam eder.

GÜROL – Barış’a ver, Cemil’e verir.

Müjde, cebinden nane şekeri ve Pembo sakız çıkarır ve bunları Gürol’a uzatır.

MÜJDE – Miden bulanırsa diye şeker, kulakların tıkanırsa diye sakız. Annem öyle yapardı hep.

Gürol sanki içinde bir yerler acımışçasına bir an gözlerin yumar ve derin bir nefes alarak açar.

MÜJDE (mahzun) – Varınca bize haber ver baba.

Gürol ani bir hareketle Müjde’yi kendine çeker ve iki yanağından sıkıca öper.

MÜJDE – Baba, sakalların batıyor...

Kara tahtada notalar.

Öğrenciler sıralara oturmuş, önlerinde müzik defterleri açık.

ERKEK ÖĞRENCİLER – ♪ Küçük Ayşe, Küçük Ayşe, napıyorsun, bana söyle

KIZ ÖĞRENCİLER – ♪ Bebeğime bakıyorum, ona ninni söylüyorum.

Gül yüzünü öpüyorum, ona ninni söylüyorum.

ÖĞRENCİLER – ♪ Lay,lay,lay,lay,lay,lay,lay,lay

Lay,lay,lay,lay,lay,lay,lay,lay.

KIZ ÖĞRENCİLER – ♪ Küçük asker, küçük asker, napıyorsun bana göster.

ERKEK ÖĞRENCİLER – ♪ Tüfeğime bakıyorum, ona süngü takıyorum

Kasketimi giyiyorum, ben kışlama gidiyorum.

Onur, Mickey Mouse resimli çantasından oyuncak bir silah çıkarır. Yanında oturan Deniz, sanki silah gerçekmiş gibi korkar.

Üstün, Onur ve Deniz'in sırasından tarafa bakar. Üstün, onların yanına gider. Üstün, Onur'un elinden oyuncak silahı alır.

ONUR – Şarkıda diyordu, ben de piyesini yaptım.

Üstün, sanki söyleyecek bir laf bulamamışçasına iç geçirir.

ÜSTÜN – Şu an tiyatro dersinde değiliz.

MÜJDE – Örtmenim, ben çok güzel bir şarkı biliyorum, söyleyebilir miyim?

ÜSTÜN – Tabii ki Müjde.

MÜJDE – ♪ Küçücük kuş, küçücük kuş, kanadını ver bana, ben de uçup gideyim bambaşka diyarlara. Ne yazarlar ne okular bileyim, ne yerler ne içerler göreyim, ay nerede gök nerede uzay ne, bileyim...

Zil çalar.

SAHNE 53

ÇOCUKLUK,İÇ,GÜNDÜZ,POSTANE(MÜDÜR ODASI)

Eski bir masa ve çevresinde iki koltuk.

BARİŞ – Müjde’nin mektubunu getirdim.

Cemil, mektubu Barış’tan alır. Masasının üstünde bir kenara koyar. Aklına bir şey gelmişçesine bir ifade takınarak odadan çıkar ve elinde bir pulla geri gelir. Mektuba yapıştırır.

BARİŞ – Postalar bugün gitmiyor mu? Mektubu, Kamil abiye vermeyecek misin?

Cemil, evet anlamında kafasında onaylar.

Barış, ikna olmamış görünmektedir. Sanki Cemil’in mektubu Kamil’e vermesini bekliyormuşçasına koltuğa oturur. Hiçbir şey yapmadan yere değmeyen bacaklarını sallamaktadır.

BARİŞ – Kamil abiye ben vereyim mi?

Cemil, Barış’a ters ters bakar.

Barış, bacaklarını sallamaktadır.

CEMİL – Senin ödevin yok mu? Niye eve gitmiyorsun?

BARİŞ – Yarın cumartesi.

CEMİL – Hadi eve git, annen ekmek bekliyor.

Barış, oflayarak yerinden kalkar, odadan çıkar ve kapıyı yavaşça kapatır.

Cemil bir oh çeker. Mektubu tam çekmecesine kaldırırken, Barış kapıyı hızla açar ve içeri girer.

BARİŞ – Baba, ne...

Barış, sanki Cemil’i suçüstü yakalaşmışçasına, şaşkın ama sorgulayıcı gözlerle bakmaktadır.

Cemil, sanki suçüstü yakalanmışçasına kızarmıştır.

CEMİL – Ne diyecektin oğlum?

Barış, cevap bekleyen gözlerle Cemil’e bakmaktadır.

Cemil bakışlarını yere eğer. Kaldırır. Cemil, el hareketiyle Barış’ı yanına çağırır.

Barış, Cemil’in yanına gider.

Cemil, Barış’a mektubu gösterir.

CEMİL – Bunu saklayalım, belki bir gün Müjde’ye geri veririz.

BARİŞ (bağırarak) – Ama neden!?

CEMİL – Müjde’nin dayısı Umut öldü.

SAHNE 54

YETİŞKİNLİK,İÇ.GÜNDÜZ,POSTANE

MÜJDE – Sahibini bilmediğim mektuplar alıyorum. Bunlarla ilgili kiminle görüşebilirim?

Postane memuru işaret parmağını havaya kaldırarak bir dakika beklemesini rica eder, başka bir ofise girer.

Müjde, postane gişesine dayanmış, sanki uzun süredir postaneye gelmemişçesine etrafı inceleyerek beklemektedir.

POSTANE MEMURU (elini uzatarak) – Alayım.

Müjde, mektubu istemeye istemeye memura uzatır.

Postane memuru tekrar aynı ofise girer.

Müjde sanki beklemekten sıkılmışçasına sağ eliyle hafif hafif gişeye vurmaya başlar.

POSTANE MEMURU – Pul eski. Ne zamandır alıyorsunuz?

MÜJDE – Son bir aydır.

Postane Memuru şaşırılmışçasına dudak büker ve düşünceli görünmektedir.

MÜJDE – Acaba mektuplar sahibine teslim edilmediğinden geri gelmiş olabilir mi diye düşünüyorum, ancak seneler sonra olmazdı heralde.

POSTANE MEMURU – Öyle bir durumda mektup önce bize gelir, yeni tarihli bir “iade edilemedi” damgasıyla size geri gönderirdik.

Müjde sabrı taşmışçasına iç geçirir.

MÜJDE – Başka ne olabilir?

POSTANE MEMURU – Valla bilemiycem.

MÜJDE (sinirli) – Daha yetkili biriyle görüşebilir miyim?

SAHNE 55

YETİŞKİNLİK,İÇ,GÜNDÜZ,SİRK

Boş bir çadır.

Sirk çalışanları koşuşturmakta.

Siyah fötr şapkalı, siyah taytlı, siyah beyaz çizgili bluzlu, kırmızı askılı, yüzü beyaza, dudakları kırmızıya boyalı bir pantomimci, cam varmış gibi ellerini olmayan bir yüzeyde gezdirir. Aniden bir şey görmüş de şaşırıp kalmış gibi yapar, gözlerini kocaman açar. Yüz hatları birden gevşer, gülümser, sanki biri varmış gibi elleriyle olmayan birini okşar, kafasını ona sürter, onu yanağından öper. Aniden aklına bir şey gelmiş gibi sevinçle zıplar. Arkasına döner, sanki bir dolap varmışçasına dolabı açar, içinden özenle, olmayan bir paketi çıkarır. Sevinçle arkasına döner. Paketi açar, paketten olmayan eldivenleri çıkarır ve giyer.Olmayan bir ipi çekmeye başlar, çeker çeker, ip kopmuşçasına yere düşer. Yerde değerli bir şey bulmuşçasına iç geçirir. Bunun bir çiçek olduğu çiçek kopartıyormuş gibi yapmasından anlaşılır. Olmayan çiçeği burnuna götürerek koklar gibi yapar ve mutlu bir ifadeyle iç geçirir. Çiçeği birine uzatır.

(Bir önceki sahnedeki kıyafetlerle) Müjde, neşeli görünmeye çalışarak olmayan çiçeği alır.

MÜJDE (çekinerek) – Acaba palyaçoları nerede bulabilirim?

Pantomimci eliyle çadırın bir köşesini işaret eder.

Müjde, pantomimcinin işaret ettiği tarafa bakar, o tarafta birkaç palyaço görür, o tarafa yönelir.

Pantomimci Müjde'nin omzuna dokunur. Müjde'nin elindeki olmayan çiçeği geri alır, çiçeği Müjde'nin kulağının arkasına koyar. Nefis oldu dercesine bir el hareketi yapar. İki eline ağzının kenarına götürerek sanki gülümsemesini ister.

Müjde teşekkür etmek istercesine reverans yapar. Palyaçoların yanına gider.

Üç palyaço yan yana oturmuş, sigara içmektedir.

MÜJDE – Gösterinizde bir palyaço bana mavi bir zarf vermişti. O zarfı veren palyaçoyu arıyorum.

Palyaço 1 bilmiyorum dercesine dudak kıvrır.

Palyaço 2 kendisinin de olmadığını onaylarcasına kafasını iki yana sallar. Sıska ve hafif kambur olan üçüncü palyaço İsmail'i işaret eder.

MÜJDE (İsmail'e dönerek) – Mektubu veren siz miydiniz?

İsmail yere bakmakta ve sigarasını içmeye devam etmektedir.

PALYAÇO 2 – Sizi duymuyor.

Palyaço 2, İsmail'in başını kaldırır.

MÜJDE (daha yüksek bir sesle ve mektubu göstererek) – Bana mektubu getiren siz miydiniz?

İsmail, kafasını sallayarak onaylar.

MÜJDE – Nerden buldunuz, kim verdi bu mektubu?

PALYAÇO 2 – Konuşamıyor da...

Müjde bir of çeker. Gözü pantomimciye ilişir. Müjde, İsmail'e döner. Mektubu gösterir, İsmail'i işaret eder, etraftaki insanları gösterir, eliyle soru işareti yapar.

İsmail, eliyle uzun bir boy, ince bir beden çizer. Tulumundaki yeşil rengi ve gözünü, kahverengi rengini ve saçını gösterir.

Müjde İsmail'in ellerini sıkar, çadırdan son bir kez göz gezdirerek oradan ayrılır.

İsmail, ağzına ateş sokup çıkaran adama bakmaktadır.

SAHNE 56

YETİŞKİNLİK,İÇ,GÜNDÜZ,MÜJDE'NİN EVİ

Kapıda dönen anahtarların sesi.

Mutfak tezgahının önünde kedi mama kabı.

(Bir önceki sahnedeki kıyafetlerle) Müjde oturma odasına girer. Anahtarları ve çantasını koltuğun üzerine atar. Çantadan renkli zarflar hafifçe çıkıp koltuğa dökülür. Müjde oturma odasından çıkar.

Helix yerde yatmaktadır. Kalkıp meraklı meraklı koltuğa yaklaşır, koltuğa çıkar. Zarfları koklar, patisiyle zarfları yere iter. Kendi de yere atlar. Zarfları, sanki oyun oynanacak bir topmuş gibi, patisiyle oradan oraya itekler. Zarflardan birini ağzına alır, çiğnemeye çalışır.

Müjde üzerinde pijamalarıyla oturma odasından içeri girer. Zarfları can havliyle Helix'in elinden ve ağzından çeker. Sanki dövmekle tehdit edercesine elini kaldırır.

MÜJDE (öfkeli) – N'apıyorsun sen?

Müjde, odanın mutfak kısmına geçer. Buzdolabından küçük bir tencere çıkarır.Tencereyi ocağa koyar. Aspiratörü açar, çalışmaz. Müjde oflar. Pencereyi açar. Pencereyi açar açmaz, odadan içeri polenler girer. Müjde hapşurur, polenleri eliyle itse de polenler içeri doluşur.

Helix, polenlerin peşinde koşmaya, onları yakalamaya çalışır.

Müjde, Helix'e bakar. Müjde'nin öfkeli hali bir anda yüzünden kaybolur. Gülümser. Koltuğa oturur, avucunu iki elinin arasına alıp Helix'i izlemeye koyulur. Aklına bir şey gelmişçesine hızla yerinden kalkar, mutfağa gider. Yemeğin altını kapatır. Tencereyi açar, tahta bir kaşıkla

yemeği karıştırır. Tencerenin dibi görünür. Yemek hafif yanmıştır. Buzdolabını açıp, adeta yiyecek başka bir şey ararmışçasına, içine bakınır. Yüzünü ekşitmesinden, başka bir şey bulamadığı bellidir. Mutfak dolabından çıkardığı bir tabağa tenceredeki yemekten koyar. Tezgahın önündeki kedi mama kabına da kedi maması koyar. Kendi tabağını alıp koltuğa oturur, televizyonu açar.

Helix, kedi mama kabındaki yiyeceği koklar, burun kıvrırır.

Müjde'nin yanına koltuğa gelir.

Helix, Müjde'nin kucağına oturur.

Müjde, bir an Helix'e dokunacak gibi olsa da elini çeker.

Helix, Müjde'ye bakarak miyavlar.

Müjde, Helix' çekine çekine dokunur ve onu birkaç kez okşar.

Müjde, yemekten bir kaşık alır.

Helix, miyavlar.

Müjde, yemekten biraz eline alır. Helix' uzatır. Helix şapır şupur yemeği yer.

Müjde gülümser. Yerinden kalkıp Helix'in mama kabındaki kedi mamasını çöpe döker ve tenceredeki yemekten mama kabına koyar.

SAHNE 57

ÇOCUKLUK,İÇ,GÜNDÜZ,KAHVEHANE

Hakan, 13 yaşlarındaki Emin, Mehmet ve Fatih'le çay içmektedir.

HAKAN - Gayemiz iyi bir Türk olmaktır. Türk'ün gücü imanıdır.

Murat, kahveden içeri girer, etrafa bakınır, Hakan'ın oturduğu masaya gözü ilişince koşar adımlarla masaya gelir. Murat'ın dudakların dan “Pardon, abi” dediği okunur.

Hakan, başıyla oturmasını işaret eder.

HAKAN - Turan'ı gerçekleştirebilmek ve Kutlu Düzeni sağlamak için üç temel unsura kati bağlılık gerekir: Doktrin, teşkilat ve de lider. Cenabı Allah bazı şahsiyetli insanlara, kendi kültür öğelerini iyi yaşama vasfını nasip etmiştir. Türk lideri de, Türk kültürünün bütün öğelerini en iyi bilen, en iyi uygulayan şahsiyet sahibi olmalıdır. Hareketimizin özü de bu amaçlar doğrultusunda Türk kardeşlerimizi birleştirmektir. Anlaşıldı mı?

MURAT – Kardeşlikle ilgili bir şey okudum, çok hoşuma gitti. Paylaşabilir miyim sizle?

HAKAN – Tabi ki.

MURAT - Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine.

Hakan, şeytan görmüş gibi bakakalır. Kendini hemen toparlar.

HAKAN – Bunun konumuzla alakası yok. Sloganımız, "Her şey Türk için, Türk'e göre, Türk tarafından" dır. "Doktorun Türk, ilacın İslam olacak", Türk Milletinin yegane kurtuluş reçetesidir. Bugünlük bu kadar, gidebilirsiniz.

Emin, Mehmet, Fatih ve Murat ayağa kalkarlar, gitmek üzere kapıya yönelirler.

Hakan, Murat'ın sırtına dokunup oturmasını işaret eder.

Murat, sandalyesine geri oturur.

Emin, Mehmet ve Fatih başlarıyla selam verip giderler.

HAKAN – Nerden duydun o lafı?

MURAT – Bir kitap karıştırırken. İsmi hatırlamıyorum.

HAKAN – Babanın kitabı mı?

MURAT – Yok, bir arkadaşın evinde.

HAKAN – Kimmiş bu arkadaş?

MURAT – Ya aslında kardeşimin arkadaşı Barış.

HAKAN – Çıkaramadım... Babasının adı ne?

MURAT – Cemil Amca, postane müdürü.

HAKAN – O lafın bir vatan hainine ait olduğunu biliyor musun?

Murat şaşkınlıktan gözlerini kocaman açar.

HAKAN (Murat'ın sırtını sıvazlayarak) – Gel ben sana birkaç kitap vereyim...

Anlaşılan sen okumayı seviyorsun, ama ne okuduğun da çok önemli.

SAHNE 58 ÇOCUKLUK,İÇ,GÜNDÜZ,BARIŞ'IN EVİ (OTURMA ODASI)

Sarı gömlek, siyah yelek, kot pantolon, yıldızlı kahverengi çizmeler giyen, kırmızı bir fular, beyaz kovboy şapkası ve belinde sola doğru eğik kemer takan kovboy Red Kid atını batan güneşe doğru sürmektedir.

RED KİD – ♪ I'm a lonesome cowboy

And i'm a long log way from home

And this poor lonesome cowboy

Has got a long long way to go

Over valleys and through parish

From dawn to day is done

My horse and me keep riding

Into the setting sun

Müjde ve Barış, divanda oturmakta ve televizyon izlemektedirler.

BARIŞ – Avarel çok komikti, di mi kâğıt bebek?

MÜJDE – Bence düldül daha komik.

Barış ayağa kalkıp televizyonun yanına gider ve televizyonun üzerindeki düğmeden televizyonu kapatır.

Kapı zili çalar.

Barış odadan çıkar.

Dış kapının açıldığı duyulur.

SAHNE 59

ÇOCUKLUK,İÇ,GÜNDÜZ,BARIŞ'IN EVİ (HOL)

Kapıda üç polis dikilmektedir.

Barış şaşkın bakmaktadır.

POLİS 1 – Babanı çağır.

Ellerinde kırmızı bulaşık eldivenleri olan Jale başka bir odadan koşarak gelir.

POLİS 1 - Hakkınızda ihbar var. Arama yapmaya geldik.

JALE (kekeleyerek) – Ne ihbarı ne araması...

Müjde oturma odasından çıkıp gelmiştir. Barış'ın elini tutar. Korkuyla polislere bakmaktadırlar.

POLİS 2 – İşimizi zorlaştırma, bize söylenen bu.

JALE – Eşim evde olmadan sizi eve kabul edemem.

POLİS 2 – Eşini çağır o zaman!

Jale, Müjde ve Barış'ı yanaklarından öper, sırtlarını sıvazlar.

JALE – Çocuklar, siz oturma odasına geçin şimdilik.

Müjde ve Barış, sanki Jale'yi yalnız bırakmak istemezmişçesine zoraki oturma odasına geçerler.

Jale, sırtını kapıda bekleyen polislere dönerek telefon ahizesini kaldırır, eli titreyerek düğmeleri çevirir.

JALE – Cemil hemen eve gel!

Jale, telefonu çat diye kapatır. Gözleri dolu dolu olmuştur. Gözlerini siler. Derin bir nefes alır, omuzlarını dikleştirir. Polislerden tarafa geri döner.

SAHNE 60

ÇOCUKLUK,İÇ,GECE,KARAKOL(KORİDOR)

Gri pis duvarlar. Duvarda bir saat. Saatin tam karşısında bir pencere ve pencerenin önünde demir bir sandalye.

Müjde ve Barış demir sandalyeye sıkışmış oturmakta.

MÜJDE – Neden yağmur yağar?

BARIŞ (isteksiz) – Bilmem...

MÜJDE – Çünkü bulut patlamış...

Müjde gülümseyerek Barış’a bakar.

Barış saate bakmaktadır.

MÜJDE – Peki, deniz niye köpüklüdür? ... Çünkü annen denizi deterjanla çitilemiş.

Müjde kıkırdar.

Barış kafasını saatten çevirip soğuk soğuk Müjde’ye bakar.

Hakan, koridordan içeri girer. Müjde’nin kafasını okşar.

Müjde, Hakan’a bakıp gülümsemeye çalışır. Kafasını çevirip pencereden dışarı bakar. Pencereden, Murat’ın bisikletini aşağıda görür. Bir an bağırmak istercesine ağzını açıp önüne dönse de bağırılmaz. Kinli kinli gülümser. Pencereyi açar, adeta bisikletin üstünde kim olduğunu görmek istercesine aşağı sarkar ve bisikletin üzerinde Mehmet’i görür. Önüne döner.

Hakan ve polis 1 fısıldaşarak bir şeyler konuşmaktadır.

Mehmet içeri girer.

Müjde aniden dehşetle ayağa kalkar.

Barış ne oldu dercesine Müjde'ye bakar.

Müjde sandalyeye geri oturur.

Mehmet, Hakan ve polis 1 ile konuşmaya başlar. Gülüşürler. Mehmet, Hakan'la kafa tokuşturur. Polis 1'in dudaklarından ve mimiklerinden bu hareketi burada ulu orta yapmış olmalarından rahatsız olduğu bellidir.

Mehmet karakoldan çıkar.

Hakan Müjde'ye gülümser.

Müjde ters ters bir Hakan'a bir polise bakar ve kafasını çevirir.

Koridordan içeri Murat girer. Gözü Hakan'a ilişir, Hakan'ın yanına gider. Konuştukları duyulmaz.

Müjde, şok olmuşçasına önce Murat'a, sonra Hakan'a, sonra da polise bakar. Müjde surat asar.

Hakan, Barış'a Müjde'yi işaret eder.

Murat, Müjde ve Barış'ın yanında gider.

MURAT – Jale teyzeyle Cemil amca nerede?

Barış, koridorun sonundaki kapıyı işaret eder.

Kapının üzerinde “Komiser” yazmaktadır.

MURAT – Ne kadar zamandır oradalar?

BARIŞ – Bir saati geçti...

MURAT – Eve gidelim mi?

MÜJDE – Ben Barış'la kalcam.

MURAT – Üçümüz gidelim diyorum.

Müjde Hakan'a bir bakar.

MÜJDE – HAYIR

MURAT – Noluyor!?

Murat, Müjde'nin saçını okşamaya kalkışır.

Müjde, Murat'ın elini sertçe iter.

Komiser odasının kapısı açılır. Jale ve Cemil odadan çıkarlar. Adeta savaştan çıkmış derecede bitkin ve çökmüş görünmektedirler.

Müjde ve Barış ayağa kalkar. Barış, Jale ve Cemil'in yanına koşar ikisine birden sarılır. Barış, sorgulayan gözlerle onlara bakar.

Cemil, Barış'ı kucağına alır. Jale ve Cemil, Müjde ve Murat'tan tarafa yürürler.

CEMİL – Taşınacağız, oğlum.

Müjde, sağ elinin işaret ve orta parmağını üst üste koyar, Murat'a döner.

MÜJDE – Küs! Ömür boyu küs!

SAHNE 61

YETİŞKİNLİK,İÇ,GECE,MURAT'IN EVİ

Duvarında nazar boncuğu, kitaplığında tarihle, milliyetçilikle, dinle ilgili kitaplar bulunduran geleneksel şekilde döşenmişliğine tezat bir şekilde, son teknoloji televizyon, video, müzik seti, ses sistemi bulunduran bir oturma odası.

Murat telefonda konuşmaktadır.

MURAT – Allah razı olsun, Hakan abi. Siz nasılsınız?

Yere uzanmış Elif, plazma ekran televizyonda çizgi film (Pokemon) izlemektedir. Çizgi filmde Pikachu roket takımına elektrik vermekte ve insanları yamultmaktadır.

Müjde, ekrana dalgın dalgın bakmaktadır.

SAHNE 62

ÇİZGİ FİLM

Clémentine, Firavun Akhenaton'u t kendi komutanı zehirli şarap içirerek öldürmüştür. Akenaton'un ölümüyle yerine çocuk yaştaki Tutankamon geçer. Malmö'nün bir adamının etkisindeki Firavun, Clémentine'i kraliçe eşi olarak seçer. Clémentine, Firavunu bir günlüğüne de olsa dünyaya geri getirmeye çalışır.

SAHNE 63

YETİŞKİNLİK,İÇ,GECE,MURAT'IN EVİ

MURAT – Çizgi film izlemeye mi geldin?

Elif, yüzünü televizyondan Müjde'ye doğru çevirir ve Müjde'ye gülümser.

Müjde uykudan uyandırılmışçasına kendine gelir.

MURAT – Aydın'a gitmemiz gerek. Babam ikimizi de görmek istiyor.

MÜJDE – Alt tarafı bir belge için ne gerek var.

MURAT – Ya bir kerede aile kavramına saygı gösteresen, geçmişteki bazı olaylara bu kadar takmasan diyorum.

MÜJDE (kitaplığı göstererek) – Bütün bu kitaplar neden?

Murat hay allahım dercesine elini havaya kaldırıp indirir.

MURAT – Ne alaka?

MÜJDE – Tarih kitabı değil mi onlar... Geçmişe takan kim acaba...

MURAT – Aile geçmişi başka Türkiye'nin geçmişi başka. Sana ders mi vereyim bir de!

Müjde bir kahkaha koparır.

MÜJDE – Toplumsal belleğe bu kadar önem veren bir insanın kişisel belleğinin böyle zayıf olması ne acı... (sinirlenir) Seninle aramızdaki uzaklığın sebebi neydi acaba!

Elif, dehşetle Müjde'ye bakar.

MURAT – ocuğun yanında bağırma.

MÜJDE – Sen hep beni sustur!

MURAT – Birileri ülkeyi Ruslara satmasın dedim, senin gibi bencil davranıp kişisel ilişkilerime takılmadım.

MÜJDE – Doğru, senin tercihin Ruslar değil Amerikalılar’dan yana... Milliyetçilikten bahsedip McDonalds’da doğum günü kutlarsın, Adidas’dan, Nike’dan başka ayakkabıyı beğenip giymeysin... Kimi kandırıyorsunuz...

Müjde, öfkeyle yerinden kalkar ve odadan çıkar.

MURAT – En iyi bunu başarırısın zaten, kaç bakalım... Nereye kadar...

SAHNE 64

YETİŞKİNLİK,İÇ,GECE,KOKTEYL SALONU

(Hafif yabancı müzik)

Uzun bir masa, üzerinde çeşitli aperiatifler ile alkollü ve alkolsüz içecekler.

Abiye ama sade giyimli erkekler ve kadınlar grup grup ayakta dikilmekte ve sohbet etmekte.

Üzerinde beyaz bir elbise ve başında papatyadan bir ta bulunan Özge ve siyah smokinli Barış yan yana dikilmiş ve kapıdan tarafa bakmaktalar.

Özge sıkıntıyla saatine bakar.

ÖZGE – Bir gün de vaktinde gel, değil mi!

BARİŞ – Uçak falan rötar yapmıştır belki...

Özge sıkıntıyla iç geçirir.

ÖZGE (kendi kendine söylenerek) – Bıktım ya, bugün yapma bari...

Özge hızlı hızlı yürüyerek salondan dışarı çıkar. Holde cep telefonuyla arama yaptığı, sinirli sinirli ayağını yere vurduğu ama kimseyle konuşmadığı görülür. Salona geri gelir.

Barış, Özge’nin omuzlarını hafifçe sıkar.

BARIŞ (yumuşak bir sesle) – Rahatla.

ÖZGE – Uçakta cep telefonları açık olmuyor mu ya...

Misafirlerden biri Özge'ye şakayla karışık bir el hareketi yapar. Özge zoraki gülümsemeye çalışır ve misafirin yanına gider.

Salondan içeri Müjde girer. Müjde sanki gözleriyle birini aramaktadır.

Barış, Müjde'yi fark eder. Barış'ın yüzünden sevinç yansımaktadır. Müjde'nin yanına gitmek istercesine ondan tarafa bir adım atar. Aklına bir şey gelmişçesine yüzündeki mutlu ifade değişerek yerini buruk bir ifadeye bırakır. Geri adım atar. Özge'ye bakar ve Özge'ye el sallar. Özge'ye gözleriyle Müjde'yi işaret eder.

Özge, Müjde'nin yanına gider. Sarılırlar.

ÖZGE – Neredesin fıstık?

MÜJDE – Asıl siz hangi masaldan kaçtınız prenses?

Özge mahçup mahçup gülümser.

ÖZGE – Teşekkür ederim, o senin güzelliğin.

MÜJDE – Prensizin nerede acaba?

Özge, elini uzun hikaye dercesine havada sallar. Müjde'yi kolundan tutarak Barış'ın yanına götürür.

ÖZGE - (Müjde'yi göstererek) Müjde (Barış'ı göstererek) Barış.

Müjde gülümser.

Barış hafifçe reverans yapar.

ÖZGE – Bir dakika.

Özge, Müjde ve Barış'ın yanından ayrılır.

Müjde ve Barış çekingen ve mesafeli dikilmektedir.

BARIŞ – Nasılsın, kâğıt bebek?

Müjde, Barış'a tuhaf tuhaf bakar.

MÜJDE (doğru anladığından emin olmayan bir ses tonuyla) – Efendim?

Barış, sanki bağıracakmışçasına iki elini açıp ağzının yanına götürür.

BARIŞ – N’aber kâğıt bebek?

Özge belirir.

ÖZGE – Ooo, bakıyorum da muhabbeti ilerletmişsiniz.

BARIŞ – Aslında biz başa sarıyoruz...

Özge, anlamamış gibi bakar ve eliyle hemen geliyorum dercesine bir işaret yapıp uzaklaşır ve başka bir misafirin yanına gider.

MÜJDE – Barış? Bunca seneden sonra...

BARIŞ (buruk) – Evet, ben de şok oldum ilk başta ama zaman neleri başarıyor, değil mi...

MÜJDE (soğuk) – En çok da unutturmayı, yok saymayı...

Özge gelir.

ÖZGE – Sabır taşı oldum ama birazdan çatlayacağım. (Barış’ın koluna girer)
Seni biriyle tanıştıracığım.

MÜJDE – Özgeciğim ben size mutluluklar dileyip kaçsam.

Barış, pis pis sırtır.

ÖZGE – Nasıl ya... Hah, damat bey de geldi...

Özge, kapıdan tarafa 30’lu yaşların başlarındaki siyah saçlı, beyaz tenli, kocaman siyah gözlü Ege’nin yanına gider, Ege’ye özlemle sarıldıktan sonra karnına hafifçe bir yumruk indirir.

BARIŞ – Unutmadan...

Barış, Müjde’ye sarı bir zarf uzatır.

Müjde ve Barış tahtada birlikte ayaktadır.

Üstün masasında, diğer öğrenciler sıralarında Müjde ve Barış'ı izlemektedir.

Barış, takma bıyıklarını burkmakta ve elini kolunu sallamaktadır.

BARIŞ – ♪ Bu bekarlıktan bıktım usandım

Metreslerimden lezzet almadım

Şimdi son arzum, evlenmektir kararım

Lakin munasip bir kadın nereden bulayım

Müjde, kenarları fırfırlı bir şemsiye tutmakta ve yerinde dansetmektedir.

MÜJDE – ♪ Bu bekarlıktan bıktım usandım

Aşıklarımдан hiç tat almadım

Şimdi var bir arzum, evlenmektir kararım

Lakin munasip bir koca nereden bulayım

BARIŞ – ♪ İşte bir hanım pek mini mini

Acep söylersem sever mi beni

Matmazel bana verir misin elini

Barış, Müjde'ye yaklaşıp reverans işareti yapar.

MÜJDE – ♪ Al elimi hem kalbimi, sensin sahibi.

Müjde, cilveli bir şekilde elini uzatır.

Müjde ve Barış el ele tutuşurlar.

Zil çalar.

Öğrenciler sınıftan çıkmak için kıpırdanmaya başlarlar.

Üstün alkışlamaya başlayınca öğrenciler de alkışlamaya başlar.

Müjde ve Barış el ele selam verip sıralarına geçerler.

Üstün, Barış'ın yanına gelmesini işaret eder.

Barış, öğretmen masasının önüne gelir.

Müjde, sırasından doğru meraklı meraklı Barış'ı ve Üstün'ü izlemektedir.

ÜSTÜN – Başka bir şehre taşındığın için rolünü başkasına vermek zorundayım.

BARIŞ – Örtmenim! Ben oynarım yine de...

ÜSTÜN – Barışçığım gösteri esnasında burada olmayacaksın ki.

BARIŞ – Gelirim!

Müjde koşarak Barış ve Üstün'ün yanına gelir.

MÜJDE – Gelir örtmenim! Bizde kalır!

Üstün, Barış'ın saçlarını okşar.

ÜSTÜN (hüzünlü) – Barışçığım okulunu değiştirmen gerekecek. Bu mümkün değil.

Barış'ın gözleri dolar.

MÜJDE (küsün) – Ben de bu rolü istemiyorum.

SAHNE 66 ÇOCUKLUK,İÇ,GECE,BARIŞ'IN EVİ(OTURMA ODASI)

Eşyasız, sadece bir kilim.

Jale, duvardaki Che resmini ve bir Nazım Hikmet şiirini çıkartır. Oda tamamen çıplak kalır.

Müjde ve Barış, okul önlükleriyle kilimin üzerinde oturmuşlar, bilye oynamaktadır.

BARIŞ – Hep sen yeniyorsun.

MÜJDE – Tekrar oynayalım.

Barış istemem anlamında kafasını yukarı kaldırır.

MÜJDE - Hatıra yazar mısın?

Barış kafasını sallayarak onaylar.

Müjde, çantasını açıp içinden bir defter çıkarır. Defterin üzerinde, tek başına bir gezegende çiçek sulayan Küçük Prens'in resmi vardır.

Barış, kalem kutusundan uçlu kalem çıkarır.

MÜJDE – Silinir zamanla. Tükenmezle yaz.

Barış, tükenmez kalem çıkarır ve Müjde'den hatıra defterini alır. Defteri açar, ilk sayfada “Clementine’in Hatıra Defteri” yazmaktadır.

Barış'ın deftere kargacık burgacık bir yazıyla şu satırları yazdığı görülür:

“Sevgili arkadaşım Müjde,

Baba kalbin kadar temiz bu sayfayı ayırdığın için teşekkür ederim. Hayatın boyunca mutlu olmanı istiyorum. Umarım arkadaşlığımız hep sürer.

Sepet sepet yumurta

Sakın beni unutma

Unutursan küserim

Mektubumu keserim

Arkadaşın Barış”

Barış, defteri Müjde'ye geri verir.

Müjde, defteri merakla ve sevinçle açıp okur. Defteri kapatınca Barış'a sımsıkı sarılır.

Barış şaşırır ve sarılır.

MÜJDE – Ben de yazayım mı?

BARIŞ – Benim hatıra defterim yok!

MÜJDE – Kağıda yazarım, sen saklarsın.

Barış gülümser. Çantasından bir defter çıkarıp defterden bir sayfa koparır.

Müjde, bir şeyler yazmaya koyulur.

Barış merakla beklemektedir.

BARIŞ – Amma yazdın... Hadi, merak ettim. Gerisini mektupta yaz.

Müjde'nin gözleri birdenbire sevinçle kocaman açılır.

MÜJDE – Mektup mu yazacaz?

BARIŞ – Nasıl haberleşcez başka...

Müjde kalemi kağıdı bırakır. Sağ işaret parmağını бүker.

MÜJDE – Yazmayan böyle olsun mu?

Barış kafasını uzun uzun sallayarak onaylar. Barış Müjde'ye elini uzatır.

Müjde, Barış'a elini uzatır.

Müjde ve Barış el sıkışırlar.

Barış kağıdı kapar.

BARIŞ – Hey atlılar atlılar

Boynu kravatlılar

Barış'ı almış gidiyor

Muşmula suratlılar

BARIŞ – Çok komik bu... muşmula diyor...

Müjde ve Barış kıkırdamaya başlar. Kıkırdamaları kahkahalara yerini bırakır.

SAHNE 67 YETİŞKİNLİK,İÇ,GÜNDÜZ,MÜJDE'NİN EVİ(YATAK ODASI)

Müjde yatağında uyumakta.

Helix, Müjde'nin ayak ucunda uyumakta. Uyanır. Müjde'nin üstüne çıkar, Müjde'yi yalar.

Müjde gözlerini açar, gülümser.

MÜJDE – Günaydın.

Müjde yatakta yana döner.

Helix yana devrilir.

Müjde, Helix'i okşar.

Müjde birden hızlıca ayağa kalkar.

Helix yere düşer. Müjde'ye bakıp miyavlar.

Müjde, Helix'i kucağına alır, sıkar, mıncıklar, kocaman öper.

SAHNE 68 YETİŞKİNLİK,İÇ,GÜNDÜZ,MÜJDE'NİN EVİ(YATAK ODASI)

Pencereden güneş vurmakta.

Helix güneşin vurduğu yerde mayışmış yatmakta.

Müjde telefondadır.

MÜJDE – Birkaç günlüğüne İstanbul dışında olacağım. Helix' e bakabilir misin? Sen de haklısın, Amerika hazırlıkları devam ediyor tabi... Yok, hayvan evlerine güvenmiyorum. Peki canım, sağol yine de.

Müjde telefonu kapatır. Telefona eliyle seri bir şekilde vurarak düşünür.

MÜJDE – Kim, kim, kim...

Müjde cep telefonunun telefon defteri kısmına bakar: Baba, Berna-iş, Cevat-iş, Derya iş...

Telefon defteri kısmından çıkar.

MÜJDE – Merhaba Murat. Bir şey rica edecektim. Babamdayken He..., kedi sizde kalabilir mi? Tüy falan dökmüyor ki. Hem Elif'e de arkadaş olur. Ayy Sevin de... Neyse, tamam, görüşürüz.

Zil çalar.

Müjde, kapıyı açar.

MUHTEREM – Bir isteğiniz var mıydı?

Helix gelir. Muhterem, Helix'i sever.

MÜJDE – Birkaç günlüğüne Helix'e ev arıyorum.

MUHTEREM – Bana kalsa tamam da abla bizim hanım hayvan sevmez hiç.

Müjde'nin surat asılır.

MÜJDE – Sen yine de bir hanımına soruver.

SAHNE 69

YETİŞKİNLİK,İÇ,GÜNDÜZ,HAYVAN EVİ

Müjde şüpheli bakışlar fırlatır.

MÜJDE – Ne sıklıkla ve neyle besliyorsunuz?

GÖREVLİ – En kaliteli kedi mamalarıyla dört öğün.

MÜJDE – Helix, kedi maması yemez.

GÖREVLİ – Başka opsiyonlarımız da var.

MÜJDE – Kedilerin aralarında hırlaşma olmaması için düzenli kontrol ediyor musunuz?

GÖREVLİ – Tıpkı bir anaokulundaki gibi, her an başlarında bir nöbetçi bulunuyor. Uyku saatleri hariç.

MÜJDE – Yavru kedilerle diğerleri birlikte mi kalıyor?

Müjde, görevliye sorular sormaya devam etmektedir.

...

Görevli halinden bezmiştir.

GÖREVLİ – Kedinize en iyi şekilde bakacağız.

SAHNE 70

YETİŞKİNLİK,DIŞ,GÜNDÜZ,GÜROL'UN KULÜBESİ (BAHÇE)

(Dalganın kıyıya vurma sesleri)

Denize karşı, etrafı çitlerle çevrili tek katlı bir kulübe ve kulübeyi çevreleyen küçük bir bahçe.

Bahçede birkaç meyve ağacı, küçük bir sebze bostanı, küçük bir kuyu ve kırık bir alan üzerinde, üstü bağlarla çevrili tahta bir masa ve tahta birkaç sandalye.

Hafif uzun, kır saçlı ve şişmanlamış Gürol masada oturmuş sigara ve şarap içiyor.

Bahçe kapısında asılı çanın sesi duyulur.

Ellerinde küçük bavullar bulunan Müjde ve Murat bahçe kapısından içeri girer. Müjde'nin bir elinde de hayvan kafesi vardır. Müjde Murat'ı bir adım geriden takip etmek suretiyle, Gürol'a doğru ilerlerler.

GÜROL (oturduğu yerden) – Hoş geldiniz çocuklar...

Murat, Gürol'a yaklaşır.

Gürol acelesiz sigarasını söndürür, ayağa kalkar.

Murat ve Gürol kucaklaşırlar.

Müjde bavulu yere koyup üzerine oturur, kafesi açar, içinden Helix'i çıkarır, Helix'i sever, Helix'i bırakır. Helix kucağından inmez. Müjde etrafı izlemeye koyulur.

Gürol, Müjde'den tarafa, gel dercesine kolunu açar.

Müjde kafasını yanlamasına eğmiş, denize bakmaktadır.

Gürol, kolunu geri çeker.

GÜROL (Müjde'ye) – Arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?

MÜJDE – Helix.

GÜROL – Hayvanlardan korkardın.

MÜJDE (tersleyerek) – Çocuk değilim artık.

GÜROL – Aç mısınız?

MURAT (gözüyle şarabı işaret ederek) – Ooo baba erkenden başlamışsın.

GÜROL (bağı işaret ederek) – Kendim yapıyorum. Yemekten önce mi, yanında mı, sonrasında mı alırsınız?

MURAT – Yok, baba, ben almı...

MÜJDE – Biraz dinlenmek istiyorum.

Murat, Müjde'ye ters ters bakar.

GÜROL – Ben dışarıda yatıyorum. Sen benim yatağında yat. Murat sana da minder atarız içeriye.

Müjde – Sizi yerinizden etmeyeyim, ben otelde de kalırım.

Müjde ayağa kalkar.

MURAT (bağırarak) – Müjde!

Gürol, sakinleştirmek istercesine Murat'ın omzuna dokunur.

GÜROL (kendinden emin) – Kızım, sen içeride yatıyorsun.

SAHNE 71

YETİŞKİNLİK,İÇ,GÜNDÜZ,GÜROL'UN KULÜBESİ

Tahta pencereden içeri güneş girmekte.

Duvarları beyaza boyalı, tahta pencereli, tek bir ampullü, bezden bir gardrop, sandık ve tahta eski bir yatak bulunduran, sade görünümlü bir oda.

Müjde yataktan kalkar, üzerinden pikeyi atar, yatakta oturur.

Helix, Müjde'nin kalkmasıyla uyanır.

Müjde elleriyle yüzünü kapar, gözlerini ovuşturur. Etrafına alıcı gözüyle bakınır. Pencerenin yanına gider, perdeyi aralayıp dışarı bakar. Gürol'un bostanla ilgilendiğini görür. Perdeyi indirir. Yatağa geri oturur, oflar.

Murat içeri girer, Müjde'ye dışarı çıkmasını işaret eder.

MÜJDE – Ben kahvaltı etmeyeceğim.

Murat sinirli bir şekilde tekrar gelmesini işaret eder ve çıkar.

GÜROL (dış ses) – Kahvaltınız bizzat bahçemden. Müjde nerede?

Gürol, içeri girer.

GÜROL – Kızım kahvaltı hazır.

Gürol, dışarı çıkar.

Müjde, üzerine bir hırka alıp dışarı çıkar.

SAHNE 72 YETİŞKİNLİK,DIŞ,GÜNDÜZ,GÜROL’UN KULÜBESİ(BAHÇE)

Masanın üzerinde ince belli çay bardakları, takım oluşturmayan çay kaşıkları, tabaklar ve iki sürahi durmaktadır. Tabaklarda domates, salatalık, yeşil biber, zeytin, masada çaydanlık, bir sürahide süt bir sürahide sıkılmış portakal suyu durmaktadır.

Gürol ve Murat masada oturmaktadır.

Müjde, Helix’in mama tabağına kahvaltılıklardan bir şeyler koyar. Müjde masaya oturur.

Gürol bardaklara çay koyar.

GÜROL (zeytini göstererek) – Marketten aldıklarınıza benzemez.

Murat karnına dokunur. Ayağa kalkar.

MURAT – Sahilde dolaşayım da eriteyim şunları bir. Hanım beğenmeyecek yoksa bizi.

Gürol gülümser, onaylarcasına kafasını yana eğer.

Gürol, Müjde’ye bakar.

Müjde, uzaklara bakarak çayını yudumlamaktadır.

GÜROL – Neden rolünü başkasına vermiştin?

Müjde imalı imalı gülümser.

MÜJDE – Benimle ilgilenmek için biraz geç kalmadın mı?

GÜROL – Mavi elbisen içinde çok güzel görünüyordun.

İlham Gencer'in *Bak bir varmış bir yokmuş* şarkısı çalmaktadır.

Üzerinde mavi bir elbiseyle Müjde, Arzu, Özlem, Eren ve Deniz sahnenin önüne gelip el ele tutuşup selam verirler.

Alkış sesleri duyulur. Çocuklar sahne arkasına koşuşur. Müjde'nin yüzü asıktır.

Müjde, suratı asık bir şekilde üstünden çıkardığı kostümünü katlamaktadır.

ARZU – Örtmen seni Boğaziçili kız yapmadı diye mi mutsuzsun?

Müjde hayır anlamında kafasını yana sallar. Kostümünü çantasına koyar.

30'lu yaşların ortalarında şişman bir kadın Canan gelir.

CANAN (Arzu'ya) – Hadi kızım toparlandıysan, salona geçelim.

Arzu, Müjde'ye el sallar.

Müjde buruk bir şekilde kısaca el sallar.

Üstün gelir.

ÜSTÜN (heyecanlı) – Sonuçlar açıklanacak, sen hala burada oyalanıyorsun.

Üstün koşarak kulisten dışarı çıkar.

Müjde ağır hareketlerle çantasını sırtlanır. Kulisten salona açılan kapıdan dışarı bakar.

Müjde'nin gözleri, sanki birisini beklermişçesine, salonun dış giriş kapısına dikilidir.

Ne geniş ne dar bir balkon. Bir masa, dört sandalye, solmuş saksı çiçekleri.

Gürol gökyüzündeki yıldızlara bakarak sigarasını ağzına götürür.

Müjde balkondan içeri girer, babasına dik dik sorgulayan gözlerle bakar.

Gürol Müjde'yi fark eder.

GÜROL (dili dolanarak) – Hoş geldin, kızım.

Gürol’un konuşmasından sarhoş olduğu bellidir.

Masanın üzerinde yarılanmış bir şişe rakı ve bir bardak rakı durmaktadır. Gürol bardağından büyük bir yudum alır.

Müjde kinli kinli rakıya bakar.

MÜJDE – Biz kazandık.

GÜROL – Aferin size ya.

Müjde’nin sorgulayan dik bakışları öfkeli bakışları dönüşür.

Müjde kapıyı çarparak balkondan çıkar.

SAHNE 75 ÇOCUKLUK,İÇ.GECE,MÜJDE’NİN AİLE EVİ(ÇOCUK ODASI)

Müjde odasına girer, gözüne masasının üzerindeki müzik kutusu ilişir. Hıncını çıkarmak istercesine onu yere atar. Müzik kutusu kırılır. Müjde yatağına girer, yorganı kafasına kadar çeker.

SAHNE 76 ÇOCUKLUK,İÇ.GÜNDÜZ,MÜJDE’NİN AİLE EVİ(ÇOCUK ODASI)

Masada biri pembe biri turuncu iki zarf ve “Sevgili Umut Dayıcığım” ile başlayan eflatun bir mektup kağıdı vardır.

Müjde masaya eğilmiş açık mavi bir kağıda yazmaktadır.

“...Yatılı okula kaydoldum. Sen adresini bildir, ilk işim bu mektubu sana yollamak olacak” yazıları kağıda düşer.

MURAT – Hala çantanı toplamadın mı?

Müjde elindeki mektubu gösterir.

MÜJDE – Bitsin.

Murat yaka silker.

MURAT – İllallah dedirtti şu mektuplar.

MÜJDE – Göndereceksin, değil mi? Bir tane dayıma, bir tane Barış’a yazdım.

MURAT – Barış’ın adresi var mı ki...

MÜJDE – Barış buraya bana mektup yollayacak. Okuluma gönderir misin?

MURAT – Bakarız.

MÜJDE – Oley!

Müjde, Murat’ı yanağından öper. Mektupları zarflarına koyar. Murat’a belli etmemeye çalışarak kırık müzik kutusunu yatağın altına iter. Odadan dışarı çıkar.

MURAT – Nereye?

MÜJDE (dış ses) – Televizyon izlicem.

SAHNE 77

ÇİZGİ FİLM

Clémentine artık yürümeye başlamıştır. Clementine kabusunda Maltho’un odasına daldığını, onu cehennemi andıran misafirhanesine götürdüğünü görür ama tam Maltho Clementine’i öldürecekken Clementine uyanır.

SAHNE 78

YETİŞKİNLİK,DIŞ,GECE,GÜROL’UN KULÜBESİ(BAHÇE)

Güneş batmakta.

Helix bahçede dolaşmakta.

Gürol mangalda şiş yapmakta.

Müjde masada salata yapmakta.

Murat kuyudan su çekmekte.

GÜROL – Hadi!

Murat elindeki suyu döke saça koşar adım masaya gelir.

Müjde, salataya limonu sıkar.

Gürol, şişleri masaya getirir. Ortadaki tek bir tabağa hepsini koyar.

GÜROL – Özlemişsinizdir benim şişlerimi, bolca yaptım.

Müjde ve Murat ellerine birer çubuk şiş alırlar.

Helix, Müjde'nin ayağının dibine gelir. Müjde'ya bakıp miyavlamaya başlar.

Müjde, Helix'e kendi şişinden vermek üzereyken Gürol Helix'in tabağına ayrı bir çöp şiş koyar.

GÜROL – Sabırsız, sana da var.

Gürol eve girer, elinde rakı şişesi ve küçük bir bardakla döner. Bardağa rakı koyar.

Müjde ters ters Gürol'a bakar.

GÜROL – Eskisi gibi içmiyorum, sadece özel günlerde artık.

MURAT (keyifli) – Bugünden ala özel gün olmaz.

MÜJDE – Neyi kutluyoruz ki?

MURAT – Evin satılmasını!

GÜROL (Müjde'yle aynı anda) – Bir araya gelmemizi!

Murat bir suç işlemişçesine yüzü kızarır.

MÜJDE – Aklın fikrin malda mülkte, bir de bana aile kavramını öğretmeye çalışıyorsun.

GÜROL – Yeter! Kadehimi, gecemi güzelleştiren çocuklarıma kaldırıyorum.

Gürol, Müjde ve Murat bardaklarını havaya kaldırıp birbirlerinininkilere çarparlar.

MURAT – Ve de babamıza...

Müjde, gardrobunu açar, içine bakar, kapatır. Ampule bakar. Müjde'nin tek tek her yere bakmasından bir şey aradığı bellidir. Yatağın altına gayri ihtiyari bakar. Yatağın altında duvarın dibinde küçük bir sandık durmaktadır. Müjde eğilip onu dışarı çeker, açar. Sandığın üst kısmından eski tarz fotoğraf albümleri çıkar. Fotoğraf albümlerinden birini açar. Nur ve Gürol'un siyah beyaz gençlik fotoğrafları görünür. Başka bir fotoğraf albümü açar. Nur, Gürol, Müjde ve Murat'ın birlikte çekilmiş aile fotoğrafları görünür. Başka bir albüm açar; sayfaları çevirdikçe Müjde'nin bebeklikten gençliğe fotoğrafları görünür. Fotoğraflar altlarında yazan tarihe göre sıralanmıştır. Müjde bir fotoğrafta durur, uzun uzun bakar. Fotoğrafta, 10 yaşındaki haliyle Müjde'nin bir tiyatro sahnesinde mikrofon başında Eren ile birlikte şarkı söylediği görünmektedir. Müjde'nin gözleri dolar. Albümleri sandıktan dışarı çıkarıp yatağın üstüne koyar. Sandıkta Müjde'nin müzik kutusu tek parça halinde durmaktadır. Müzik kutusunu kurar. Müzik kutusu çalmaya başlar. Müzik kutusunu yatağın üzerine albümlerin yanına koyar. Sandıkta en altta Müjde ve Murat'ın resim defterleri durmaktadır. Müjde, Murat'ın resim defterini alır, sayfaları çevirmeye, çevirdikçe gülmeye başlar. Çocukça yapılmış resimler görünmektedir. Resim defterinin en arka sayfasına kabarık kocaman bir zarf yapıştırılmıştır. Müjde merakla büyük zarfı açar, içinden iki zarf çıkarır. Büyük zarfı resim defterinden öfkeyle koparır. İçindeki diğer iki zarfı çıkarıp onlara dikkat kesilir.

Odadan koşarak öfkeyle çıkarken yatağın üzerindeki zarflar yere düşer. Zarfların üzerinde gönderen kısmında Müjde Ceylan ve adresi, alıcı kısmında Barış Sönmez yazan bir zarf ile gönderen kısmında Barış Sönmez ve adresi, alıcı kısmında Müjde Ceylan ve adresi yazan başka bir zarf görünür.

(Bir önceki sahnedeki kıyafetlerle) Müjde çıldırmış gibidir. Müjde, Murat'a tokat atar.

Murat yanağını tutar.

MURAT – N'apıyorsun be!!!

MÜJDE – Ya sen kim oluyorsun da benim mektuplarımı okuyor, saklıyor ve el koyuyorsun?

Murat, Müjde'nin üzerine yürür.

MURAT – Bana bak mektubuna başlatma, sen abine nasıl davranıyorsun!

Gürol, bahçeden koşup gelir. Müjde ve Murat'ın arasına girer.

GÜROL – Sakin olun, n'oluyorsunuz?

MURAT – Ben de bir anlasam...

MÜJDE – Mektuplarımı bilinçli olarak yollamamış.

MURAT – Ulan ta çocukkenki mektuplardan bahsediyorsun...

GÜROL (Murat'a) – Murat, doğru konuş.

MURAT – Hem o komünist bozuntusuyla görüşüp de ne yapacaktın?

Müjde, kulübeye girer. Bir şey söylemeyi unutmuşçasına hızla geri gelir.

MÜJDE – Bisikletini kim çalmış bir Hakan *abine* sor bakalım. Geçmişimi, anılarımı mahvettin ama geleceğimi mahvedemeyeceksin. Evin satılmasına izin vermiyorum. (Ağlamaklı bir sesle) En azından onu yaşatacağım.

Müjde lafı bitir bitmez aynı hızla kulübeye girer.

Gürol, Müjde'nin arkasından gider.

Radyoda Fikret Kızılok'tan *Ama Babacığım* çalmaktadır.

(Bir önceki sahnedeki kıyafetlerle) Müjde yatakta duran mektupların yanına kafasını gömmüş, sesli bir şekilde ağlamaktadır.

Gürol, Müjde'ye arkadan sarılır.

Müjde, Gürol'a döner ve Gürol'a sımsıkı sarılarak ağlamaya devam eder.

Gelen giden uçakların gösterildiği zaman çizelgesi tavandan asılı. Etrafta birkaç kafeterya, wc, gümrüksüz mal mağazaları bulunduran, camlarla kaplı kısımdan uçakların görüldüğü geniş bir bekleme salonu.

Müjde bir kafeteryada oturmaktadır.

Özge ve Ege, kafeteryadan içeri girip Müjde'nin yanına gelir.

MÜJDE – Nerede kaldınız?

ÖZGE – Bizden daha heyecanlısın, hayırdır?

Müjde aman dercesine elini sallar.

MÜJDE – Başka kimse gelmeyecek mi?

ÖZGE – Yetişebilirse Barış da gelecekti bakalım...

MÜJDE (düşünceli) – Hmm... Neden yetişemiyormuş ki?

ÖZGE – Onun da ailesi geldi.

EGE - Yahu Barış değil biz gidiyoruz Amerika'ya karıştırdın galiba.

Özge'nin telefonu çalar.

ÖZGE – Çok kötüsün Barış ya... İnsan bir şekilde ayarlar... Artık Amerika'ya gelirsın bizi görmeye... Tamam, çok sağol canım... Sen de iyi bak kendine.

Onun da selamı var.

Özge, telefonu kapatır.

Müjde'nin heyecanlı halinin yerini, belli etmemeye çalışsa da, üzgün bir hal alır.

Ege, garsona el eder.

Garson gelir.

GARSON – Ne alırdınız?

Barış görünür.

BARİŞ (muzip muzip sırtarak) – Herkese selam.

SAHNE 83

YETİŞKİNLİK,İÇ,GÜNDÜZ,HAVA ALANI

Müjde ve Barış, havalanan uçağı camdan izlemektedir.

Barış camdan tersi tarafa dönüp uçağı bakmayı ilk bırakan olur. Soğuk davranmaktadır.

BARİŞ – Abbas yolcu.

MÜJDE – Nereye?

BARİŞ – Ailem ilgilenmem lazım.

MÜJDE – Nasıllar?

BARİŞ – Yaşlılık işte... (duraksama) Kendine iyi bak sen de, Müjde.

Barış uzaklaşır. Müjde, Barış'ın arkasından koşar.

MÜJDE – Barış, sana bir şey verecektim.

Müjde, cebinden iki mektup(sahne 68) çıkarır.

MÜJDE – Mektuplarımızı abim saklamış, Barış.

Barış inanmamışçasına soğuk tavrını sürdürür.

BARIŞ – Geç kalmadın mı?

Barış gitmek üzere sırtını döner.

MÜJDE (yumuşak bir sesle) – Neden yağmur yağar?

Barış gülümser. Müjde’ye sırtı hala dönüktür.

BARIŞ – Çünkü bulut patlamış...

MÜJDE – Peki, deniz niye köpüklüdür?

Barış, Müjde’ye döner.

BARIŞ – Çünkü annen denizi deterjanla çitlemiş.

Müjde ve Barış birbirlerine sarılırlar.

MÜJDE (muzurca gülümseyerek) – Yarım kalan bir işimiz var...

Müjde, Barış’ın koluna girer.

SAHNE 84

YETİŞKİNLİK,İÇ,GECE,KAREOKE BAR

(Kanto müziği)

Müjde ve Barış, ellerinde mikrofonla küçük bir sahnede şarkı söylemekte, dansetmekte ve ara ara gülüşmektedirler. Hareketlerinden çakır keyif oldukları bellidir.

MÜJDE VE BARIŞ - ♪ İşte kavuştum ben aşığıma

Tanrı çıkardı seni karşıma

Aç kollarını gel aguşuma

Darısı bekarların başına

Bizi görenler sakın kıskanmasınlar

Bir eş bulup evlenerek mesut olsunlar

Bizi görenler sakın kıskanmasınlar

Bir eş bulup evlenerek mesut olsunlar

Alkışlar ve ısıklar arasında gülüşerek masalarına oturlar.

Günümüzden bir pop şarkısı çalmaya başlar.

Barış tüh diyerek elini sahneye doğru uzatır.

Müjde eliyle ilerideki bir kapıyı gösterir. Müjde o tarafa doğru yürür.

SAHNE 85

YETİŞKİNLİK,İÇ,GECE,TUVALET

Sifon sesi duyulur.

Birkaç tuvalet, karşılarında boydan boya geniş bir ayna ve önünde birkaç lavabo.

Aynanın önünde makyaj tazeleyen birkaç kadın.

(Bir önceki sahnedeki kıyafetlerle) Müjde bir tuvaletin kapısını açıp çıkar. Lavaboda ellerini yıkar, aynaya bakıp makyajını tazelemeye koyulur. Birden duraklar.

Aynada görünen Müjde'nin değil Clementine' in yüzüdür.

Müjde'nin yanından geçen bir kadın, Müjde'ye tuhafa tuhaf bakar ve ona bakayım derken yanlışlıkla ayağı takılır.

KADIN – Ayy!

Kadının sesi Müjde'yi kendine getirir. Müjde kendi kendisine gülümser.

SAHNE 86

YETİŞKİNLİK,İÇ,GECE,KAREOKE BAR

(Hareketli bir pop şarkısı)

(Bir önceki sahnedeki kıyafetlerle) Müjde, Barış'ın yanına geri dönmüştür.

Barış, Müjde'ye boş kokteyl bardaklarını gösterir.

Müjde kafasını sallayarak onaylar.

Barış, garsona el eder.

BARIŞ – İki tekila!

Garson, tekilaları getirir.

Müjde ve Barış bardaklarını ellerine alır.

MÜJDE – Bitmeyen çocukluğumuza!

Devam eden hareketli şarkı artık duyulmaz. (*Clementine* çizgi filminin şarkısı)

Müjde ve Barış, bardaklarını birbirlerininine yaklaştırırken, yüzlerini de birbirlerine yaklaştırırlar. Neredeyse yanak yanağıadırlar. Bardaklarını tokuştururlar. İkisi birlikte *Clementine* çizgi filminin şarkısını söylemeye başlarlar.

JENERİK

YETİŞKİNLİK,İÇ,GECE,MÜJDE'NİN ARABASI

(*Clementine* çizgi film şarkısı devam etmektedir)

Turuncu saçları dağınık, rengarenk elbiseli, düz tabanlı rahat görünümlü pabuçlu, açık renk tonlarda belli belirsiz hafif makyajlı Müjde neşeli bir ifadeyle araba kullanmakta ve *Clementine* çizgi film şarkısına yüksek sesle eşlik etmektedir. Yanında Barış oturmaktadır.